

DOSSIER CENTRAL: FIRE 2014 “We can be heroes”, 10

ACTUALITAT. La Llei contra la LGTBfòbia entra a la recta final

ENTREVISTA. Toni Cruanyes

PREMIS LAMBDA 2013. Conte, Còmic i Fotografia

La Seguridad es lo Primero

SENSACION
NATURAL

MAYOR
ESTIMULACION

PARECIDO
A NADA

MAYOR
SENSACION

✓ Alta calidad

✓ Amplia gama

✓ Conceptos innovadores

Comparte la experiencia

SUMARI

Editor: Casal Lambda
 Coordinador: Jordi Trilla
 Equip de Redacció: Jordi Cirach, Albert Ferrarons, Armand de Fluvià, Abel Lacruz, Emiliano Martínez, Jordi Nicolás, Josep Maria Pascual, Toni Ponce, Carme Porta, Josep Pujol, Josep Anton Rodríguez, Silvia Rodríguez, Alex Romero, Ricard Salom, Joan Sebastià, Carles Suay, Jordi Trilla, Alexis Vallbona, Enric Vilà.
 Publicitat: revista@lambdaweb.org Telèfon: 93 319 55 50
 Correcció: Josep Pujol, Susanna Álvarez, Joan Soldevila
 Il·lustració Portada: Hector Aspano
 Dibuixant: Ignasi Blanch
 Il·lustracions Premis conte Lambda: Silvia Rodríguez
 Persones i entitats col·laboradores: ACGIL (Associació de Cristians Gais i Lesbianes), AMPGIL (Associació de Mares i Pares de Gais i Lesbianes), Llibreria Antinous, APPEC (Associació de Publicacions Periòdiques en Català), Llibreria Còmplices, Direcció Artística i Departament de Premsa del Teatre Lliure, Direcció i Departament de Premsa del Teatre Nacional de Catalunya, Direcció Artística i Departament de Premsa del Teatre Romea, Servei de Suport del Casal Lambda, Ferran Pereda i Anna Nadal (Pereda Impresor), Fundació Enllaç, Servei d'Informació del Casal Lambda.

Disseny: The Pink Partner. <http://www.thepinkpartner.com>
 Maquetació: Anna Nadal (Pereda Impresor)

Impressió: Pereda Impresor. <http://www.peredaimpresor.es>
 Dipòsit legal: B-42790-86. ISBN 0214-7890

LAMBDA és una publicació del Casal Lambda.
LAMBDA és la revista degana dels Països Catalans i de l'Estat Espanyol.
LAMBDA no comparteix necessàriament les opinions dels col·laboradors i de les col·laboradores expressades en els articles.
LAMBDA agrairia rebre col·laboracions vostres. Si us plau, envieu sempre còpies o documents en suport electrònic ja que no ens fem responsables de la possible pèrdua d'originals no sol·licitats.

LAMBDA 79
 Any XXXV. Segona època.

C. Verdager i Callís, 10. 08003-Barcelona.
 Tel.: 93 319 55 50 Fax: 93 310 30 35
 Contacte: revista@lambdaweb.org
 Web: www.lambdaweb.org
 Facebook: <https://www.facebook.com/pages/CASAL-LAMBDA/169600001128?ref=hl>

lambda

LGTBFÒBIA:
 UNA LLEI AMB OBJECTIUS 4
 L'HOMOFÒBIA ESPORTIVA ESPERA
 LA SEVA TARGETA VERMELLA"? 7

<DOSSIER CENTRAL:
 FIRE 2014 "WE CAN BE HEROES" 10

ENTREVISTA:
 TONI CRUANYES 20

TRANS HINDÚS 24

ACTUALITAT DEL
 CASAL LAMBDA 46

> EDITORIAL 3 – Cristians LGTB a Corea 18 – Teatre 26 – Plomes Veïnes 28 – Llibres 30 – Opinió d'Armand de Fluvià "Diversia" 42 – El personatge: Andreas Krieger 48

Associacions

BARCELONA

Casal Lambda
Verdaguer i Callís, 10. 08003-Barcelona
Grups: Dones (dones@lambdaweb.org), Joves (joves@lambdaweb.org), Muntanya (muntanya@lambdaweb.org), Tardor, Aeneas (suport@lambdaweb.org), Persones Sordes (sordes@lambdaweb.org), Educació (educacio@lambdaweb.org), Debat i Reflexió, Equip de revista, Eurovisió (eurovisio@lambdaweb.org), Teatre (teatre@lambdaweb.org).

Comissions: jurídica, psicològica, educativa.
Serveis: Informació, Acolliment, Suport Lambda, Aeneas Lambda, Jurídic, Psicològic. 1r Centre de Documentació GLBT de Catalunya i l'Estat.
Publicacions: Agenda (agenda@lambdaweb.org), revista ***Lambda*** (revista@lambdaweb.org), web (webmaster@lambdaweb.org).
Mostra Lambda de Cinema. Mostra Internacional de Cinema Gai i Lesbià de Barcelona i Catalunya (mostra@lambdaweb.org). Festigallesbià.
Tel.: 93 319 55 50
Fax: 93 310 30 35
www.lambdaweb.org // info@lambdaweb.org

Casal Lambda – Bages
Escodines, 20. Local UNESCO. 08241 – Manresa
Tel.: 93 875 05 32
bages@lambdaweb.org

Casal Lambda – Maresme
Casal de Cultura de Sant Andreu de Llvaneres
maresme@lambdaweb.org

Acathi (Associació catalana d'homosexuals, bisexuals i transsexuals immigrants)
C/ Finlàndia, 45 - Barcelona
Tel. 93.298.00.29
http://www.acathi.org

Aemics - Espai per a les Llibertats Sexuals
Juan de Garay, 116-118, 08027 - Barcelona
Tel.: 932 562 959 http://aemics.fem-xarxa.net // aemics@fem-xarxa.net

AMPGIL – Associació de Mares i Pares de Gais i Lesbianes
Verdaguer i Callís, 10. 08003 – Barcelona
Tel.: 93 319 55 50
Fax: 93 310 30 35
www.ampgil.org // ampgil@ampgil.org

AMPGIL – Vilafranca del Penedès
L'Escondador, 19-21. 08720–Vilafranca del Penedès

Associació Arco Iris
Casanova, 64, baixos. 08011–Barcelona
Tel.: 650 51 50 27
avalo-atento45@hotmail.com

ATC LIBERTAD - Transsexualitat
Valeri Serra, 23 Baix. 08011 – Barcelona.
Tel.: 93 422 98 45
Gran Via 3-5 Esc. C, 6è 2a
08098 - L'Hospitalet de Llobregat
http://es.geocities.com/atclibertad
ginasein@yahoo.com // atclibertad@yahoo.es

Barcedona
Pati Llimona, Regomir, 3. 08002 – Barcelona
www.barcedona.org // info@barcedona.org

CGB – Col·lectiu Gai de Barcelona
Passatge Valeri Serra, 23. 08011 – Barcelona
Tel. Línia rosa: 93 453 41 25 Fax: 93 323 04 46
Revista InfoGai
www.colectiugai.org // cgb@colectiugai.org

CGLC – Coordinadora Gai-Lesbiana de Catalunya
Violant d'Hongria, 156, baixos – Barcelona
Grups: Grup d'Àmics Gais (amicsgais@yahoo.es); Gais Positius (gaispositius@gaispositius.org), Grup Cristà (acgil@cogailes.org).

org). Grup Jove (info@grupjove.org), Stop Sida (stopsida@stopsida.org), INCLOU: Gais i Lesbianes en l'Educació (info@inclou.org). ACORD – Assessorament, Counselling, Orientació i Recursos per a Dones lesbianes (www.cogailes.org/acord) Tel.: 93 298 00 29. Informació 900–Rosa: 900 601 601 www.cogailes.org // cogailes@cogailes.org

CTC – Col·lectiu Transsexuals de Catalunya
Apartat de Correus 32081 – Barcelona
Verdi, 88. 08012–Barcelona
Tel.: 616 846 548/932782168

FLG – Associació de Famílies Lesbianes i Gais
Verdaguer i Callís, 10. 08003 – Barcelona
Mòbil: 645 31 88 60
familieslg@familieslg.org // www.familieslg.org

FAGC – Front d'Alliberament Gai de Catalunya
Verdi, 88. 08012–Barcelona
Tel.: 93 217 26 69
www.fagc.org // fagc@pangea.org

Gais Cristians/es de Catalunya
Apartat de correus 854. 08080–Barcelona
Tel.: 93 329 63 15 / 93 398 16 84
Butlletí Erodie

Gais i Lesbianes de Cornellà
Casa Popular Can Fairrell – Vicenç Llívina, s/n – Cornellà de Llobregat
Tel. 93 377 07 05
Apdo. Correos 362 – 08940 de Cornellà de Llobregat

Gays y Lesbianas asociados de Mataró y Maresme
Apdo de Correos 1034 – 08300 de Mataró
Tel. 630 392 601 – 649 649 237

GLF – Grup de Lesbianes Feministes de Barcelona
Casp, 38, pral. 08010–Barcelona
Tel.: 93 412 71 61
www.lesbifem.org // info@lesbifem.org

GTMB – Grup de Transsexuals Masculins de Barcelona
Passatge Valeri Serra, 23. 08011–Barcelona
Tel.: 93 453 41 25 Fax: 93 323 04 46
www.transmasculins.org // mahftm@yahoo.com

JALG – Joves per l'Alliberament Lesbià i Gai
Despatx R-122 – Edifici d'Estudiants UAB (Plaça Cívica)
08193–Cerdanyola del Vallès. Tel.: 93 581 25 59
http://tau.uab.es/associacions/jalg // jalg@bbs-ce.uab.es

Panteres Grogues
C. Francolí, 50. 08006–Barcelona
Tel.: 93 209 54 90
www.panteresgrogues.org
administracio@panteresgrogues.org

Gaylespol. Associació de Gais i lesbianes Polícies
Webpolicial- el portal dels serveis de protecció i seguretat
Passatge Ricard Zamora, 4-8. 08017 Barcelona Tel.: 629 660 969
www.gaylespol.org // administracio@gaylespol.org

Red de Amazonas
Tel.: 93 215 63 36
Apartat de Correus 5394. 08080–Barcelona

Xarxagay. L'espai professional GLBT
www.xarxagay.org // jaume@xarxagay.org

AGI Badalona – Associació de Gais i Lesbianes de Badalona
Francesc Macià, 104. 08912–Badalona
Tel.: 93 460 23 78
agi@badalona.lamalla.net

L'Hospitalet de Llobregat
Gais i Lesbianes de L'Hospitalet de Llobregat
C/ Levante nº 17 Bxs. 08905
E-mail: gihosp@hotmail.com

JAHVA – Joves per l'Alliberament Homosexual a

Vilafranca
L'Escondador, 19-21. 08720–Vilafranca del Penedès
www.jahva.tk // jahvaa@hotmail.com

Oficina de Servei a la Joventut
www.barcelonesjove.net

AJUT MALALTIES

Actua – Associació de persones que viuen amb vih
Gomis, 38, baixos. 08023 – Barcelona
Tel.: 93 418 50 00 Fax: 93 418 89 74
www.actua.org.es // consulta04@actua.org.es

ACASC – Associació Ciutadana Anti-SIDA
Junta de Comerç, 23, baixos. 08001–Barcelona
Tel.: 93 317 05 05 Fax: 93 301 41 82
www.lanzadera.com/acasc // acasc@bcn.serviccom.es

Centre de Prevenció i Control de les Malalties de Transmissió Sexual de la Generalitat de Catalunya
Av. Drassanes, 19-21, baixos. 08001 –Barcelona
Tel.: 93 441 29 97.

De 8 a 19 hores. Anàlisi gruitau vih
Girona: CAP Güell 972 21 13 28
Tarragona: Cap Tarragonès, tel.: 977 92 00 08

Hospital Germans Trias i Pujol (Can Ruti)
Dr. B. Clotet
C/ta. Canyet, s/n 08916 – Badalona
Tel. 93 465 12 00. Fax: 93 497 88 43

Projecte dels Noms
C. Comte Borrell, 164-166. 08015 –Barcelona
Tel.: 93 318 20 56. Fax: 93 317 82 06
Grups: AITOS, Joves Positius, Projecte dels Noms.
www.hispanosida.com // info@hispanosida.com

SidaStudi
Bisbe Laguarda, 4. 08001–Barcelona
Tel.: 93 268 14 84 Fax: 93 268 33 18
www.sidaestudi.org // sidastudi@sidastudi.org

Sida: Sanitat Respon – Departament de Sanitat i Seguretat Social.
Tel.: 902 111 444
Sida: telèfon d'informació de la sida: 900 212 222

Stop Sida
C/Finlàndia, 45- 08014–Barcelona
Tel.: 93 298 05 88. Fax: 93 298 05 89
www.stopsida.org // stopsida@stopsida.org

GIRONA

FAGC – Girona
C. Nou, 8. Esc. Esquerra, 3r 4a. 17080 – Girona
Apartat de correus 681. 17080–Girona
Tel. i Fax: 972 22 03 17

Centre de Prevenció i Control de les Malalties de Transmissió Sexual de la Generalitat de Catalunya. CAP Güell
C. Mossèn Joan Pons s/n, 2a planta 8a porta. 17007 –Girona
Tel.: 972 21 07 08

LLEIDA

Col·lectiu Eagle. Espai Gai-Lesbià de Lleida i entorn
Artur Mor, 1. 25003–Lleida
Tel.: 653 284 774 (Horari d'atenció. DX 19-21 hores)
http://www.espaieagle.org

TARRAGONA

H2O. Col·lectiu Gai i Lesbià Bisexual i Transsexual del Camp de Tarragona.

Reunions: Centre Cívic Carrilet. Av. Carrilet, 29. 43200–Reus

Apartat de Correus 569. 43200–Reus
www.h2o.org // info@h2o.org
L'Armari Associació Juvenil lgbt de les Terres de l'Ebre
C. Lepant, 10. 43870–Amposta. Tarragona
Tel.: 618.029.621 / 629.79.10.85
www.gaiebre.org // _armari.ebre@hotmail.com

Tarragona entén
C/ Pons d'Icart, s/n (Hotel d'Entitats de Tarragona) 6ª Planta del Parking "La Pedrera", Despatx 15 43004 Tarragona
Tel. 977 252 432 977 252 432 Fax : 977 213 098

FAGC Tarragona
Apdo. de Correos 1117 43080 Tarragona
http://www.pangea.org/org/fagc

ANDORRA

Som com som
C. L'ajiqueta, 10. Ent. 1a. AD 500–Andorra la Vella
Tel.: +376 322 579
somcomsom@gmail.com

PAÍS VALENCIÀ ALACANT

Col·lectiu de gais i lesbianes d'Alacant
Apartat de correus 1088. 03080–Alacant

La Lluna–Col·lectiu Lambda Alacant
C/ Teatre 8, 2a, 03001–Alacant
Apartat de Correus 1088. 03080–Alacant
Tel.: 965 20 97 69

CASTELLÓ

La Lluna – Col·lectiu de Lesbianes
C/ Herrero 25, 1a (casa de la dona), Castelló
Apartat de correus 436. 12080–Castelló
Tel.: 964 21 85 89. Fax: 964 21 67 82

Col·lectiu Triangle
Apartat de correus 234. 12560–Benicàssim (Castelló)

ARCOIRIS
Associació LGTB de Castelló. Cantó de Castàlia, 5, 5D. 12006 Castelló.
arcoiris@felgtb.org / arco.iris.cs@hotmail.com

VALÈNCIA

AVACOS – Associació Valenciana contra la sida
C/ Centelles, 51 B. 46006–València · Tel.: 96 334 20 27
avacos@infoenegocia.com

Horario: 10-13:30 y de 16 a 19:30h, de dl a dv.

Col·lectiu Lambda de lesbianes, gais, transsexuals i bisexuals.
C. Sant Dionís, 8-1. 46003–València
Tel.: 96 391 20 84 Fax: 96 391 20 84. InfoROSA: 96 391 32 38
www.lambdavalencia@org // info@lambdavalencia.org

Col·lectiu de Transsexuals del País Valencià
C. Músic Peydró 6, 1r (casa de la dona). 46001–València

Herakles Safo Assamblea para la Libertad Sexual
C. Los Centelles, 29, 10a. 46006–València-
Tel. Fax: 96 334 03 28

FAGC – València. Front d'Alliberament Gai de Catalunya
Apartat de Correus 12263. 46080–València

Fundación Triángulo – Comunitat Valenciana
Comedias, 17 1r F. 46003–València
Tel. Fax: 656 696 161
www.fundaciontriangulo.es / valencia@fundaciontriangulo.es

45 anys després dels disturbis de Stonewall, la nit de 28 de juny de 1969, l’esperit de Judy Garland es manté intacte. Interromputs per les forces de l’ordre mentre retien homenatge a Judy Garland que havia mort dies abans, aquells joves novaïorquesos que de forma espontània van plantar cara a la policia i van dir prou a persecucions, batudes, humiliacions, insults detencions... Ho tornarien a fer, segur, veient com se’ns retallen drets, com ens ofeguen econòmicament les entitats de lluita i prevenció contra la sida, quan un estat com Rússia promou l’odi contra part de la seva ciutadania pel fet de ser gai o lesbiana davant la impassivitat de la comunitat internacional, quan encara hi ha 77 països on ser gai , lesbiana, transsexual és un delicte.

L’aprovació del matrimoni entre persones del mateix sexe ha representat una fita històrica, ha marcat un abans i un després. Ens ha situat com una de les societats capdavanteres del món, però, cal dir-ho també, ha tingut un efecte desmobilitzador. Ens recreem en un miratge on ho hem aconseguit tot amb drets legalment, però quan els núvols tapen el sol, aquesta il·lusió ens mostra el paisatge real, una realitat on els casos de LGTBfòbia són presents cada dia, on la falsa percepció de la sida com una pandèmia no mortal ens fa baixa la guàrdia, on el col·lectiu LGTB és percebut i és només d’interès públic en tant en quant se li pot treure un profit econòmic...

I així arribem enguany a la celebració del 28 de juny.

Unes poques setmanes enrere, es va celebrar al Casal, una interessant xerrada dins del cicle “Tu pots fer-hi molt” amb membres de la Comissió Unitària del 28J on es va debatre sobre el futur de la jornada i els seus objectius. Què ens està passant? En què s’està convertint el 28 de juny? Un altre cop ens enfrontem a un tema de visibilitat, de percepcions i de suports públics. O no. La manifestació i la festa posterior que organitza la Comissió del 28 de juny, on hi participa el Casal Lambda, es celebra des de forma ininterrompuda des de fa més de 30 anys. Ha estat durant dècades la punta de l’ariet de les reivindicacions del col·lectiu i l’únic moment de l’any en fer-nos visibles i ocasió per fer sentir la nostra veu. Actualment tenim guanyats altres espais i altres moments. Això no pot obviar però que és i ha de continuar sent el teixit associatiu LGTB qui lideri el discurs polític del col·lectiu el dia 28 de juny. Per què són les entitats, qui tenen la responsabilitat,- i la seva única raó de ser-, la defensa dels nostres drets i llibertats. És compatible aquest lideratge amb el fet que des d’altres instàncies privades organitzin activitats lúdiques? Per al Casal Lambda, la línia vermella que no es pot creuar és l’intent d’apropiació del discurs. Per què ens hem de preguntar si des d’objectius de rèdit econòmic, d’altra banda absolutament legítims, es pot construir un ideari? Aquests dies es tornarà a maldar sobre el fet que haurem d’escollir en participar en dues manifestacions el dia 28 però això només és la conseqüència. El fons del debat és qui ha de liderar la reivindicació del col·lectiu LGTB, si la construcció d’aquest discurs pot estar condicionada a criteris comercials... Fem un exercici d’imaginar si l’impuls de la Llei contra la LGTB hagués estat possible sense l’activisme LGTB organitzat. Les sinèrgies teixides en la tramitació d’aquesta llei és el camí. Treball en equip, estratègia definida i objectius clars.

Tornem al 28 de juny. A qui no li ve de gust una bona festa?! Doncs hauríem de pensar que no hauria cap festa per passar-s’ho bé si any rere any ininterrompudament, no hagués hagut una manifestació reivindicat els nostres drets i llibertats pels carrers de Barcelona. Aquesta afirmació que pot fer envermellir per la seva obvietat ens situa en l’essència de tot plegat. Del paper que a cadascú ens correspon. Hi pot haver reivindicació i festa, és més, hi ha d’haver totes dues. Per què no?! Cal, per tant, buscar i trobar punts d’encontre, de diàleg, des de la lleialtat.

I per acabar, una darrera reflexió sobre el paper de les administracions en la celebració del 28 de juny. En els últims anys s’han prodigat els ajuts públics dirigits a promoure el 28 de juny com un esdeveniment estrictament lúdic, de promoció turística de Barcelona com una ciutat destí per gais i lesbianes d’arreu del món. Ens preocupa el que això representa. Aquest és el model de ciutat, aquests són els valors que volem com a societat? El col·lectiu LGTB no pot ser només objecte d’atenció i interès dels nostres governants quan hi ha interessos econòmics pel mig, perquè aquest és un missatge enverinat que va directe a la línia de flotació dels nostres objectius, que no són altres que els de la llibertat, la justícia social, els d’una societat responsable i garantista dels drets de tothom...

Si *“Els ocells volen per sobre de l’arc de Sant Martí.. Per què llavors, per què no ho podem fer nosaltres?”.*

Lambda pertany a l’As-sociació de Publicacions Periòdiques en Català

El Casal Lambda és una associació sense ànim de lucre, fundada l’any 1976, que treballa per la inclusió del fet homosexual en la nostra societat.

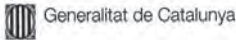
El Casal Lambda és membre del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya i del Consell de la Joventut de Barcelona.

El Casal Lambda és membre de la Federació Catalana d’ ONG dels Drets Humans.

El Casal Lambda és una entitat amb conveni amb l’Ajuntament de Barcelona, la Diputació de Barcelona i la Generalitat de Catalunya.

Subscriu-te a la revista *Lambda* / Fes-te soci del Casal Lambda

SÍ, VULL ASSOCIAR-M'HI

Nom i cognoms: _____
Adreça o apartat de correus: _____
Codi Postal: Localitat: _____
Data de naixement: Adreça electrònica: _____

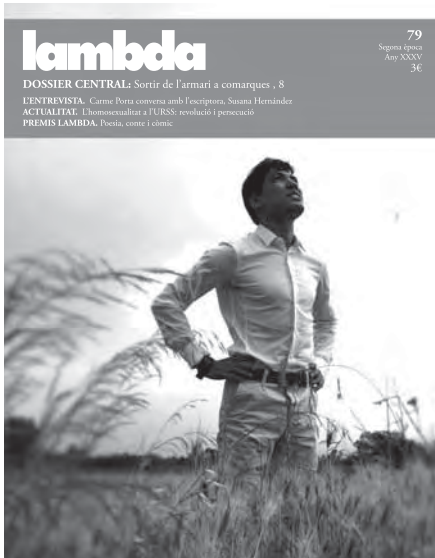
☐ **Voldria associar-me al Casal Lambda pagant una quota mensual:**
☐ ordinària (9€) ☐ de suport (16€) ☐ de suport especial (40€)
☐ patrocinadora (80€) ☐ jove (3€) ☐ familiar (12€)

1.- ☐ directament cada semestre a la secretaria (març/setembre)
2.- ☐ mitjançant domiciliació dels rebuts ☐ trimestral ☐ anual (11 mesos)

☐ tot i formar part de l'associació, prefereixo no rebre correspondència a casa meva.
☐ no vull associar-m'hi, però m'agradaria col·laborar-hi amb 12€ per any i rebre la revista.
☐ no vull associar-m'hi, però m'agradaria rebre informació sobre les vostres activitats.

Compte de domiciliació
Banc o caixa: _____
Adreça: _____
Codi Postal: Localitat: _____ Telèfon:
La domiciliació es fa a nom d'*Ajut Pedagògic* _____ Signatura _____

Data: _____
- Casal Lambda. C. Verdaguer i Callís, 10. 08003 - Barcelona · Tel.: 93 319 55 50 - Fax: 93 310 30 35 · info@lambdaweb.org -

UNA LLEI AMB OBJECTIUS

La llei pels drets de les persones LGTB i contra la Homofòbia, lesbofòbia i la transfòbia serà aviat una realitat. El camí no ha estat ni curt ni fàcil i cal repassar el procés per tal de saber el que volem, el que reivindicuem i el que serà la llei.

El passat 8 de maig el **Parlament de Catalunya** va fer una declaració institucional contra la LGTBfòbia, en commemoració del 17 de maig. La declaració destacava *“La consolidació dels drets de les persones LGTBI assolits a Catalunya requereix continuar la tasca ciutadana, cultural i política d’aprofundir en l’extensió del valor de la igualtat en la diversitat, més enllà de la tolerància, amb l’acceptació i el respecte de totes les persones sigui quina sigui llur orientació sexual (...) El Parlament de Catalunya s’adhereix a la commemoració del Dia Internacional contra l’Homofòbia i expressa, una vegada més, la necessitat de continuar treballant contra totes les classes de discriminació i de reforçar les eines i els instruments legals que calen per a fer-hi front”*.

Aquesta declaració expressa de forma clara una de les reivindicacions del col·lectiu LGTB i el compromís unànim del Parlament. Un compromís que ja va trobar l’acord el 17 de juliol del 2013, en què el ple del Parlament va acordar continuar tramitant la llei pels drets dels gais, lesbianes, bisexuals i transsexuals i per l’eradicació de l’homofòbia, la lesbofòbia i la transfòbia.

Un repàs històric

La llei parteix de la demanda de les entitats LGTB catalanes, com una necessitat. L’any 2006 es va aprovar l’**Estatut** de Catalunya que en l’article 40.8 recull que *“els poders públics han de promoure la igualtat de totes les persones amb independència de l’origen, la nacionalitat, el sexe, la raça, la religió, la condició social o l’orientació sexual, i també han de promoure l’eradicació del racisme, de l’antisemitisme, de la xenofòbia, de l’homofòbia i de qualsevol altra expressió que atempti contra la igualtat i la dignitat de les persones”*.

El Govern de la Generalitat va aprovar, l’any 2005 la creació del Programa per al col·lectiu gai, lesbià i transsexual -el primer responsable del qual va ser **Jordi Samsó**¹, depenent del Conseller Primer, que era **Josep Bargalló**- que va ser l’òrgan encarregat de coordinar els treballs de redacció d’un Pla Interdepartamental per a la no discriminació

de les persones homosexuals i transsexuals; un pla que es va aprovar l’any 2005.

El pla era pioner en un govern nacional i el compromís de Catalunya cap al col·lectiu LGTB va fer-se realitat, “no només érem un país tolerant sinó un país compromés amb els drets de les persones LGTB”. A partir d’aquí l’acció política va voler portar a terme una acció internacional, adherint el Programa, i el Govern, a la **ILGA** -International Lesbian & Gai Association- i commemorant institucionalment el 28 de juny; accions simbòliques i exemplificants amb vocació d’estat.

Tot i així, el moviment no en tenia prou. Eren massa anys demanant el reconeixement de drets i calia que l’acció política no quedés en les accions recollides en un pla, sinó que aquest mateix pla fos aplicat de forma obligatòria i es reconegués en una llei. La idea de tirar endavant una llei contra la LGTBfòbia tornava a prendre cos, no hi havia prou amb accions positives, calia tenir instruments per denunciar les agressions. Va ser de la mà d’un nou responsable

del programa, **Xavier Verdaguer**, i sota el lideratge de la Consellera **Carme Capdevila** que el compromís de tirar endavant una llei va prendre forma.

Un procés llarg i participatiu

No era fàcil donar satisfacció al col·lectiu LGTB i es va optar per obrir un procés en el qual es pogués avaluar les polítiques existents però que les entitats i persones expertes del propi moviment poguessin fer aportacions.

L’any 2007 es va crear el Consell Nacional de Lesbianes, Gais, homes i dones Transsexuals i Bisexuals, òrgan de participació que podria fer aportacions a la llei. A proposta del Govern es van començar a elaborar unes bases sobre les quals articular la nova llei.

L’advocat **Francesc Jaurena** va ser el responsable de coordinar el grup de treball en el que diferents persones expertes van fer aportacions en camps com el treball, l’educació, la salut, serveis socials, seguretat, cultura, participació... El grup de treball estava format per la **Rosa Borge**, **Olga Viñuales**, **Mercè Otero** i el mateix Jaurena.

Un cop elaborades les bases i presentades al Consell es va obrir un llarg procés participatiu fet que va coincidir amb un canvi de responsable del programa governamental. **Marta Molina** va ser la persona encarregada de coordinar la participació. El procés es va articular en tres línies d’actuació:

- Presentació i debat als diversos òrgans participatius de la Generalitat de Catalunya ²
- Realització de tallers participatius per tal d’explicar les bases de la llei al territori³ i rebre també aportacions i suggeriments

- Recollida per correu electrònic d’aportacions i suggeriments obert a totes aquelles entitats i persones

A partir de totes les aportacions rebudes i consensuades es va redactar un avantprojecte de llei. Un avantprojecte que contenia allò que recollia el propi Pla Interdepartamental però que afegia garanties legislatives, amb la inclusió d’uns principis orientadors en les intervencions dels poders públics que establien els criteris a seguir i, també, d’una clàusula antidiscriminatòria general que podia actuar sobre la resta de l’ordenament jurídic català, així com la necessària transversalitat de la perspectiva LGTB.

Francesc Jaurena destaca que la proposta que contenia l’avantprojecte *“té dos grans eixos. Un de pro actiu i un altre de reactiu o sancionador. Malgrat tot, predomina de forma molt intensa l’eix pro actiu. És a dir, la finalitat i els instruments de la proposta normativa van adreçades a la prevenció de la discriminació contra les persones LGTBI en totes les seves formes en què la discriminació es pot presentar. Amb aquesta finalitat, es van establir tot un seguit de sectors d’intervenció. Entre aquests sectors l’àmbit educatiu destaca clarament perquè els prejudicis es construeixen socialment i s’aprenen i són la base de tota discriminació. A través del principi de coeducació, l’acció educadora valora les aptituds i les aportacions de totes les persones amb independència de la seva orientació sexual o la seva identitat de gènere.”*

La “segona vida” de la llei

És una evidència que, malgrat el llarg procés i la proposta articulada consensuada la llei no va arribar a ser aprovada i el moviment LGTB va prendre aquell text consensuat com a bandera per a la reivindicació de la llei.

Quatre entitats es van coordinar i van crear la plataforma LGTBcat que exigia l’aprovació de la norma. Inicialment eren quatre les entitats promotores, Coordinadora (Gais Positius), FLG, FAGC i Casal Lambda i que van aplegar 25 entitats LGTB de Catalunya⁴.

1 -Expresident del Casal Lambda i, actualment, coordinador de voluntariat

2 - Consell Nacional de Lesbianes, Gais i homes i dones Bisexuals i Transsexuals, Consell Nacional de Dones de Catalunya, Consell de la Gent Gran de Catalunya, Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, Taula de Ciutadania i Immigració, Observatori Català de la Família, Consell Assessor del Poble Gitano, Consell de Seguretat de Catalunya, Consell Català de la Salut, Consell General de Serveis Socials, Consell Escolar de Catalunya
3 - Es van portar a terme sessions a: Camp de Tarragona, Comarques de Ponent i Pirineu, Comarques de Barcelona, Comarques Gironines, Terres de l’Ebre, Comarques de la Catalunya Central
4 - Coordinadora de Lesbianes, Gais, Transsexuals i Bisexuals de Catalunya, FAGC, Famílies Lesbianes i Gais, Diversitat i Discapacitat, Casal Lambda, ATC, Projectes del Noms, Col·lectiu Gai de Barcelona, Ecogais, Infogai, Panteres grogues, AMPGIL, STOP SIDA, GAC, ACATHI, Brot Bord, Associació Pandora, Gais Positius, LESCAT
ACGIL, Fundació Enllaç, Observatori contra l’Homofòbia, Diversitat & Discapacitat, Grup Elles

Emilio Ruiz, president del Casal Lambda i coordinador del treball parlamentari de les entitats promotores expressa que “Des que vam iniciar l’acció conjunta les entitats el novembre del 2012, la primera reivindicació va ser l’aprovació de la llei que va ser consensuada i aprovada pel Consell Nacional LGTB de Catalunya al 2009/2010”

Aquesta reivindicació es va trobar amb una certa reserva per part del Govern de la Generalitat. Tot i que el Govern creia convenient legislar contra la LGTBfòbia no volia impulsar una llei específica, sinó una general que servís de base per a una política clarament antidiscriminatòria per part de les diferents administracions.

Tot i així, 17 de juliol del 2013, el ple del Parlament va aprovar per una àmplia majoria -amb l’excepció del Partit Popular, que hi va votar en contra i havia presentat una esmena a la totalitat del text- tramitar la llei pels drets dels gais, lesbianes, bisexuals i transsexuals i per l’eradicació de l’homofòbia, la lesbofòbia i la transfòbia, un projecte de llei que havia estat presentat conjuntament per ERC, el PSC, ICV-EUiA i la CUP.

On som ara?

A partir d’aquest tràmit la proposició de llei té ja una llarga trajectòria parlamentària. Es van demanar compareixences de totes les entitats, així com les persones expertes que van contribuir a la seva elaboració i d’altres organismes i persones que podien fer aportacions. La Comissió de treball va aprovar el seu pla el mes de juliol del 2013 i, des del mes de setembre, porta a terme, de forma regular, els seus treballs.

Per la seva banda, el Govern va aprovar, el passat mes d’abril, la memòria preliminar de l’Avantprojecte de llei per a la no-discriminació, un avantprojecte que recull, de forma genèrica, que té per objectiu fer efectiu el dret a la igualtat de tracte i a la no discriminació per raó d’identitat o orientació sexual, religió, conviccions, discapacitat, edat, origen racial, ètnic o per qualsevol altra condició social o personal, per mitjà d’un sistema garantista que vol arribar allà on no arriba el dret penal, que té per objectiu fer efectiu el dret a la igualtat de tracte i a la no-discriminació per raó d’identitat o orientació sexual, religió, conviccions, discapacitat, edat, origen racial, ètnic o per qualsevol altra condició social o personal.

Les entitats LGTB segueixen exigint l’aprovació de la llei de drets de les persones gais, lesbianes, bisexuals i transsexuals i per l’eradicació de l’homofòbia, la lesbofòbia i la transfòbia, perquè segons **Eugeni Rodríguez**, president de l’Observatori contr l’homofòbia, “es tracta de la primera i única llei, a Catalunya i al món, específica per al col·lectiu LGTB. Això dona una vital transversalitat a totes les necessitats i pulsions diferents que conviuen dins del nostre col·lectiu, i també que aquesta llei específica”

Emilio Ruiz destaca que “exigeix una llei específica contra l’homofòbia la lesbofòbia i la transfòbia, davant la postura de CiU de fer una llei genèrica que englobi tot tipus de discriminació. Necessitem que la llei sigui una llei transversal que doni resposta i abasti tots els àmbits on es plantegen situacions d’homofòbia, lesbofòbia i transfòbia. I, finalment, cal que es tipifiquin les infraccions i hi hagi un règim sancionador”.

Segons expressa Emilio Ruiz, la plataforma reivindica, també “una actualització de la llei, millorar el règim sancionador i dotar la llei d’un òrgan sancionador independent de l’administració triat pel Parlament”.

La llei segueix el seu camí parlamentari, amb un consens alt, però el camí paral·lel d’una nova llei contra la discriminació obre seriosos dubtes entre les entitats LGTB, que reconeixen els avenços fets però apunten la necessitat de tenir una clara política de combatre i eradicar la lgtbfòbia, amb una llei específica.

Al Tancament de l’edició de la revista, es posava el termini d’esmenes a la Llei, coneguda popularment com la Llei contra la LGTBfòbia. Anirà de 3 vots el fet d’aprovar o rebutjada. El suport parlamentari d’ERC, PSC, IC-Verds-Eua, Cs i CUP, amb el previsible rebuig del PP, és insuficient per aprovar la Llei. Calen com a mínim 3 vots del grup de Convergència i Unió.

Actualitat

Jordi Nicolàs

HOMOFÒBIA ESPORTIVA ESPERA LA SEVA TARGETA VERMELLA

Els Jocs Olímpics d’Hivern de Sotxi (Rússia), celebrats al febrer, han estat la darrera mostra de l’encara forta presència de l’homofòbia a l’esport que, en aquest cas, també va ser institucionalitzada després de l’aprovació a la Duma -parlament rus- de la llei contra la “propaganda homosexual”, que prohibeix informar positivament els menors sobre l’homosexualitat. Mentre se celebraven els Jocs, tot plegat va provocar detencions, sortides de l’armari i mostres de suport o de visibilització més o menys evidents, a més de comentaris poc afortunats per part de determinats polítics. D’aquesta manera, vam poder ser testimonis de com Ari-Pekka Liukkonen, nedador olímpic, admetia la seva homosexualitat pocs dies abans de la cerimònia d’inauguració. Mentrestant, la snowboarder holandesa Cheryl Maas mostrava a càmera els seus guants amb la bandera de l’Arc de Sant Martí un cop acabada la seva cursa i diversos activistes LGBT russos i internacionals eren detinguts, amb un Comitè Olímpic Internacional (COI) que mirava cap a l’altra banda. Des del govern rus s’afirmava que els homosexuals no havien de patir per res “sempre que no toquessin els nens”, el ministre de sanitat noruec anava a la cerimònia d’inauguració acompanyat pel seu marit i l’abanderat espanyol recomanava als esportistes LGBT que es “tallessin” una mica. Josep Maria Ricart, responsable del Grup de Muntanya del Casal Lambda, troba “escandalosos” aquesta mena de consells i els veu com una mostra més “d’impunitat”. Al parer de Jacques Schoofs, president de l’associació esportiva LGBT Panteres

Grogues, aquestes declaracions responen a la “ignorància” d’algú que “no sap del que parla”. Per la seva banda, l’Ivan Marchán, membre de la junta directiva, troba que aquest comentari “van anar més enllà” del paper que li correspondria com a abanderat olímpic i creu que amb un altre govern “potser hi hauria hagut declaracions més oficials per part d’un ministre, president o vicepresident”, en referència al silenci del govern espanyol sobre aquest fet. En aquesta línia, la Federació Estatal de Lesbianes, Gais, Transsexuals i Bisexuals (FELGTB) ha demanat al govern espanyol mesures contra l’homofòbia a l’esport i denuncia que la llei contra la violència, el racisme, la xenofòbia i la intolerància a l’esport no s’està aplicant. Per la seva banda, associacions com Col·legas han demanat a la federació espanyola de futbol i als clubs mesures per combatre l’homofòbia. “Després d’haver arribat molt més lluny que altres països, amb governs de dretes és normal que hi hagi una certa recessió en aquest sentit. S’ha de vigilar sempre”, diu Ricart. Al seu parer, els darrers retrocessos viscuts a Rússia i a l’Àfrica han actuat, com a “revulsiu” i haurien animat alguns esportistes a sortir de l’armari com a resposta.

“Tots els qui assumeixin el risc i tinguin el valor de sortir de l’armari han de saber que viuen en un país on no han de témer res”. Eren paraules de la cancellera alemanya, Angela Merkel, el mateix dia de setembre de 2012 en què el govern alemany i la federació de futbol del país feien pública una iniciativa per a la integració i la tolerància amb l’ànim d’acabar amb l’homofòbia als camps de futbol, a les graderies i també als vestuaris, mitjançant un document que animava els jugadors alemanys homosexuals a fer aquest pas. Aquell mateix dia un futbolista de la Bundesliga –la lliga de futbol alemanya– sortia de l’armari a la revista *Fluter*. De manera anònima, això sí. Era el primer jugador alemany que parlava sobre la seva orientació sexual i, a més, assegurava que no era l’únic.

El primer futbolista a sortir de l’armari va ser el britànic Justin Fashanu, fins aleshores membre de l’equip Nottingham Forest, el 1990. El reconeixement de la seva homosexualitat va suposar la fi de l’estabilitat en la seva carrera professional i vuit anys més tard es va suïcidar després d’haver estat acusat, sense proves, de violació. L’últim cas és el de l’alemany Thomas Hitzlsperger, jugador de l’anglès Everton que, després de conviure durant anys amb una dona, va declarar ser homosexual i que preferia viure amb un home. Anteriorment també havien fet aquest pas l’holandès Ruud Gullit i el francès Olivier Rouyer, entre d’altres. A la lliga espanyola de primera divisió això encara ha de passar. Les tennistes Martina Navratilova i Amelie Mauresmo, la jugadora de bàsquet Sheryl Swoopes i la golfista Karrie Webb també van donar a conèixer la seva orientació sexual, una informació revelada encara en actiu, a diferència dels casos anteriors.

El document prèviament esmentat recomanava als jugadors LGBT sortir de l’armari a les acaballes de la temporada esportiva, ja que, amb les vacances d’estiu pel mig, la seva orientació sexual deixaria de ser rellevant a la tardor. Els pocs que s’hi han atrevit, però, ho han fet un cop acabada la seva carrera esportiva, i alguns es lamenten de no haver

tingut valor de declarar-se homosexuals abans, mentre encara eren en actiu. És el cas del nord-americà David Testo, fins al 2011 jugador del Montreal Impact. Segons el futbolista, “viure la vida d’un esportista professional i ser gai és increïblement difícil. És com dur un secret a la motxilla però mai en tu mateix. Esgota tota la teva energia mentre has de seguir actuant i jugant”. El fet que, segons Testo, el seu equip sabés la seva orientació sexual en el moment del seu fitxatge el 2007, faria pensar que la por dels esportistes a sortir de l’armari no rauria tant en la reacció o acceptació per part dels seus companys d’equip sinó per la de l’afició i/o els patrocinadors. “Sobre altres esports no n’estic segur, però per a un futbolista encara en actiu sortir de l’armari és un handicap molt gran”, diu Ricart. I és que és comú veure jugadors obertament LGBT actius en esports que no siguin el futbol, com hem vist prèviament en el cas del tennis o el bàsquet i, més recentment, amb els esports aquàtics, com és el cas de Tom Daley, saltador de trampolí que va sortir de l’armari fa mig any.

“A l’esport d’elit sortir de l’armari sí que té un cost, perquè és imatge i màrqueting. Un jugador espanyol de futbol de primera divisió ja s’ho pensarà bé abans de fer aquest pas”, diu Schoofs. En aquest país, encara cap jugador no ho ha fet. El president de Panteres Grogues reconeix també que molts esportistes que han sortit de l’armari han deixat de competir o bé ho han fet després de retirar-se. “Hi ha alguns entorns, com per exemple el futbol, on sí que es perjudica molt la persona a l’hora de sortir de l’armari, però no hauria d’importar”. En aquest sentit, Schoofs argumenta que el fet de declarar-se públicament LGBT encara condiciona molt el joc d’un futbolista: perquè “ja no veurien com juga, sinó com a un marieta que ha sortit de l’armari i ja no val per a res”. És a dir, que mentre jugui bé i marqui gols, perfecte, però quan tingui un mal dia serà perquè és *marica*. “Lamentablement és així”, reconeix Schoofs. Per a Marchán, en canvi, el problema rau en la naturalesa de l’esport. “El futbol és un esport on als estadis veus i es graven coses, insults davant nens i pares que, al meu parer, demostren que el futbol és un esport que fomenta l’agressivitat, hi ha certa impunitat”, assegura. En aquest sentit, l’homosexualitat s’utilitza encara com una arma per desprestigiar un determinat jugador o un equip sencer. Les persones LGBT, en conseqüència, s’autoreprimeixen quan perceben o sospiten que l’entorn on són és homòfob. És per aquest motiu que des d’organitzacions esportives LGBT es reclama als equips d’elit que demostrin que l’orientació sexual d’una persona no importa quan es tracta de l’esport.

En determinats esports, la celebració d’una victòria, d’un gol o d’un punt se sol escenificar amb un contacte físic entre els jugadors que sovint inclou abraçades, petons i d’altres manifestacions que en un altre context de ben segur no serien tan ben vistos o tan permesos a nivell social a Occident, especialment quan es tracta d’homes. Un fet que, per a alguns, podria entrar en contradicció amb l’homofòbia present, en més o menys intensitat, a l’esport. “Això és una interpretació personal. Tocar una altra persona no implica d’entrada afectivitat, sinó que es fa per celebrar alguna cosa que ha passat, però no vol dir que l’estimi. El contacte físic, que s’està perdent, serveix per transmetre felicitat

i alegria, no només amor”, assegura Schoofs. Per a Marchán, el fet que al terreny de joc això sigui possible no equival a “enviar el missatge que no passa res per ser gai perquè tot i així poden ser molt homòfobs i si s’assabenten que el del costat ho és la cosa pot canviar”. “És una qüestió d’esperit d’equip i de cohesió que els entrenadors promouen”, sentència.

Ambdós esportistes coincideixen en què l’esport no és un dels àmbits de la vida on una persona LGBT pateix més discriminació, invisibilitat o marginalitat. En aquest sentit, afirmen no haver-se sentit mai discriminats per altres grups esportius. “En l’àmbit social, la discriminació a l’esport és menor que per exemple a la feina”, recalquen. “Una altra cosa és l’esport d’elit”, puntualitza Marchán. “Fa quinze o vint anys, si sortien de l’amari i seguien en actiu sí que perdien patrocinadors”, assegura, i cita com a exemple Jason Collins, jugador de bàsquet de l’NBA, a qui al principi no va voler cap equip. Un jugador de rugby també n’ha sortit i no ha tingut cap mena de problema. “El fet que en els darrers tres mesos hagin sortit molts esportistes de l’armari ha ajudat molt la resta”, sentència Schoofs. I és que el que val al camp és “la prestació esportiva”.

Però un esportista LGBT s’ha d’esforçar millor que la resta per demostrar la seva vàlua? “L’ideal seria que ser LGBT fos igual de rellevant que tenir els ulls blaus”, diu Marchán. Per a Ricart l’homofòbia esportiva està estretament lligada amb el racisme, una altra de les grans qüestions a les quals han de fer front els clubs esportius i de la qual també n’hem tingut mostres recentment. “Ho perceben com a un punt dèbil de la persona i l’aprofiten per atacar-la”, afegeix. Per la seva banda, Schoofs afegeix que el futbol és l’esport més visible en la societat, i això fa que als altres esports més minoritaris se’ls dediqui menys atenció i se’n tingui una visió més estereotipada. I és que tot i que el futbol segueix sent percebut majoritàriament com un esport masculí, el futbol femení ja no causa tanta sorpresa com ho podria fer un equip masculí de natació sincronitzada, un esport encara associat exclusivament a les dones i a la feminitat. El fet que el futbol sigui l’esport amb més ressò i seguiment al nostre país explicaria la seva influència pel que fa als rols de gènere, que s’inculquen des de ben petits.

Tot i que encara queda molt camí per recórrer, hi ha motius per a l’esperança. I és que la iniciativa conjunta del govern alemany i la federació futbolística del país per visualitzar el fet LGBT no està sola. En aquest sentit, organismes com la UEFA ja han començat a prendre mesures al respecte, com es va poder veure el passat mes de març, quan l’associació del futbol europeu va decidir multar el Bayern de Munich amb 10.000 euros i la clausura d’una graderia per haver permès exhibir una pancarta homòfoba contra l’Arsenal en un partit de la Champions. Mentrestant, hi ha equips, com ara el Barça, que fins i tot compten amb penyes LGBT –hi ha la xarxa mundial Queer Football Fanclubs (QFF) i la Federació Europea de l’Esport Gai i Lèsbic– i la lluita contra l’homofòbia al futbol té el seu dia internacional, el 19 de febrer. Des de l’esport, els jugadors ja han protagonitzat campanyes contra el racisme o la violència de gènere. Les seves homòlogues contra l’homofòbia, en canvi, sembla que encara hauran d’esperar.

Casal Lamba
presenta:

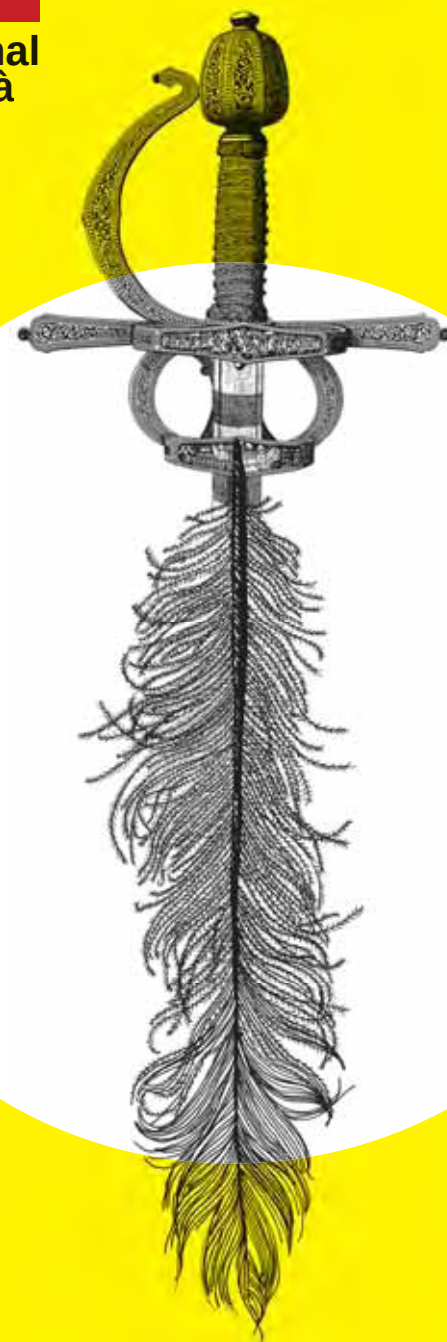
FIRE!!

**19a Mostra Internacional
de Cinema Gai i Lesbià**

**Del 2 al 13 de juliol de 2014
Institut Francès. Barcelona**

www.mostrafire.com

© Gregorio Sorra, 2014

We can be heroes

Joako Ezpeleta,

director de la Mostra FIRE!!

Quin llargmetratge t'agrada més dels que has programat, i per què?

Això és com preguntar-li a un pare quin fill li agrada més... molt malament! Però bé, si cal mullar-se diria que *Keep the Lights On*. És moderna, amb una música preciosa, una fotografia especial, l'homosexualitat dels personatges és zero conflicte, la trama és creïble i real, les emocions que transmet són molt reconeixibles, no ho sé, em recorda a mi mateix, que sóc molt novaiorquès. Sincerament és una gran pel·lícula que, a més, va ser la que va trencar una mica la disposició de les distribuïdores internacionals per prendre's seriosament el FIRE!! i donar-nos pel·lícules noves per estrenar a Espanya.

I el mateix amb un documental?

No t'has escarrassat amb la pregunta, eh? Em fascinen els documentals biogràfics que parlen de persones especials, les seves vides i obres poden aportar llum als altres per la seva valentia o pel seu talent. Recordo els

de Paul Bowles, Gilbert and George, Yves Saint-Laurent, Vito, Harvey Milk, Derek Jarman o Mapplethorpe. No obstant això, el documental que més em va impressionar va ser *Au-delà de la haine*, perquè parlava d'una cosa tan difícil com el perdó, la superació de l'odi i la ira, un exemple impressionant de superació. Admirable. El posaria a la tele pública a les quatre de la tarda d'un diumenge.

Què t'agradaria per al FIRE!! de l'any 2036?

M'agradaria senzillament que tinguéssim suficient pressupost per fer les coses tal com ens agraden. Més pel·lícules, convidar més directors, tenir diverses sales, festes d'obertura i clausura i, sobretot, pagar el que realment es mereix la gent pel seu treball. M'agradaria no dependre de les institucions públiques i poder així ser lliures de veritat.

La pregunta tonta que ens fan sempre: Per què és necessari un festival de cinema gai?

Cal perquè, a banda que és una forma de veure pel·lícules interessants per a la comunitat LGBT difícils de veure

en un altre lloc i compartir-les en un punt de trobada on veure i relacionar-se, per als heterossexuals és una forma d'entendre que els gais no estem tot el dia pensant en sexe o traient la ploma, que també. Es tracta de trencar estereotips i combatre els prejudicis de la gent, fins i tot els de la pròpia comunitat LGBT. Acostumo a dir que estem aquí per tocar els collons, per molestar uns i altres, per fer pensar, per emocionar-se, per veure el que fan altres persones, per obrir la ment, per aprendre a ser lliurepensadors.

Ens fas un resum de les novetats d'aquest any al FIRE!!?

La veritat és que és l'any que més novetats tenim! La mostra està creixent, es va fer major d'edat l'any passat i estan passant moltes coses... La més important és la nostra incorporació a la plataforma de vídeo per demanda Filmin com a únic festival LGBT en línia d'Espanya. És molt important perquè d'aquesta manera donem l'oportunitat a moltes persones que no viuen ni a Barcelona ni a Madrid, i no ho tenen fàcil per assabentar-se d'estrenes o d'anar al cinema, de veure bones pel·lícules gais. Així podran veure-les des de casa. I que FIRE!! sigui l'únic festival LGBT de Filmin ens dóna molt prestigi.

D'altra banda, hem arribat a un acord amb el Premi Sebastiane Latino del Festival de Donosti per programar al FIRE!! la pel·lícula premiada cada any, que en aquesta edició serà la mexicana *Quebranto*. D'altra banda, també col·laborarem aquest any amb el festival Queer Lisboa, que ens envia els millors curts LGBT fets a Portugal. Més novetats són la projecció gratuïta i a l'aire lliure que farem al CCCB el 28 de juny, Dia de l'Orgull.

Finalment, i això és una gran alegria per a tot l'equip FIRE!!, la Mostra 2014 està dedicada a David Bowie com a referent ètic i estètic, al *Glam* i a la bisexualitat.

Què li diries al senyor Putin si haguessis de compartir amb ell un viatge en tren?

El mateix que li diria a Rajoy, Artur Mas, Rubalcaba o Obama: ¿podeu baixar el volum del seu mòbil, que està molestant tot el tren, si us plau? Gràcies.

Antoine Leonetti

Coordinador de la Mostra FIRE!!

Quina és la part de l'organització de la mostra que més satisfacció et dona?

Doncs és quan fas la selecció de les pel·lícules, veient-ne desenes durant molts dies i que, de sobte, entre un munt de treballs regulars o francament dolents, et trobes amb la "llavor d'or", la perla que busques. La pel·li comença molt bé, segueix sent bona i acaba també sent molt bona. Aquesta felicitat que sents en acabar els crèdits és realment fantàstica. De fet, et truco de seguida per dir-t'ho, oi?

Tu t'encarregues de la selecció dels documentals i veiem que aquest any hi ha 5 biopics. Una lesbiana, dos gais i dos bisexuals... (Violette Leduc, Graham Chapman, Alan Turing, Gore Vidal i David Bowie). Parla'ns una mica d'aquests documentals.

Doncs són documentals sobre lluitadors, sobre personatges extraordinaris que han hagut de patir o enfrontar-se a l'establiment, d'una manera o altra, perquè se sentís la seva veu. I no només per la seva sexualitat, sinó per la seva manera diferent de veure el món. Violette Leduc, perquè entenguessin la seva escriptura revolucionària; Alan Turing, perquè el seu geni científic fos reconegut més enllà de l'estigma homòfob que el va destruir; David Bowie, per trencar els estereotips estètics i morals de la seva època; Gore Vidal, per mantenir viva la nostra lucidesa sobre els tripijocs polítics del seu país; i Graham Chapman, per fer-nos riure, malgrat tot...

Quina importància creus que tenen els documentals a la Mostra FIRE!! i a la indústria cinematogràfica en general?

Són bàsics perquè ens mostren senzillament fins a quin punt la realitat, molt sovint, supera àmpliament la ficció. Ens ajuden a entendre millor el món on vivim i, en el cas dels documentals que toquen temàtiques LGBT i si estan ben fets, representen eines educatives irrepetibles per transmetre realment la naturalitat de l'homosexualitat als públics que no tenen ni idea del

que això representa en la realitat. Veure un document sobre dues mares lesbianes, la seva felicitat i la dels seus nens, o la vida quotidiana d'una parella de gais còmodes en el seu entorn familiar, o una persona transsexual en un entorn laboral anodí i totalment acceptat, etc, són coses que molta gent difícilment podria veure fora d'un documental.

¿Per què creus que és tan difícil trobar bones pel·lícules o documentals que parlin sobre la realitat de les lesbianes?

Doncs perquè les dones, per molt lesbianes que siguin, segueixen patint desigualtats enormes en comparació amb els homes. No crec que ser realitzador sigui un ofici més d'home que de dona, però sí que crec que les dones ho tenen molt més complicat per accedir a productors i organismes financers, per exemple. I crec que patiran d'aquesta desigualtat segurament a altres nivells del procés de la creació cinematogràfica. Però potser sigui també un reflex de la discreció en general de les lesbianes dins l'àmbit LGBT. No dic que sigui ni bo ni dolent, però és un fet: es veuen menys les noies en els "esdeveniments" culturals LGBT, i per això potser s'animen menys a "mostrar" a la pantalla les seves pròpies històries...

Com organitzador, què diries tu sobre el que diferencia el FIRE!! d'altres festivals de cinema LGBT?

La Mostra FIRE!! es diferencia de molts festivals de cinema LGBT i s'acosta a uns quants altres (penso per exemple en el Queer Lisboa), en el sentit que intentem no fer cap concessió pel que fa a la qualitat cinematogràfica de les pel·lícules. Una història pot ser superinteressant, un document pot parlar d'una persona increïble, però si no ho fa molt bé a nivell filmic no la seleccionem. Després, el segon "nord" que tenim és el de l'educació: volem que les pel·lícules que seleccionem les puguin veure més o menys tots els públics. No només el col·lectiu LGBT sinó també els nostres pares i germans, la tia Pepeta i la iaia Marieta, perquè la nostra comesa pel que fa a la visibilització i la normalització és absolut.

Com a francès que ets, creus que Espanya és un país on gais i lesbianes poden viure lliurement avui en dia?

Espanya és un país extraordinari, que ha sabut fa ja gairebé 10 anys passar a la igualtat de drets, gairebé sense manís ni crits en contra. Quatre gats, vaja, en comparació amb els horrors que s'han vist al meu (altre) país l'any passat. Hi ha un pragmatisme espanyol, heretat dels sofriments patits durant el franquisme, que sembla fer més fàcil la normalització de l'àmbit LGBT des de les classes més humils de la població. La qual cosa contrasta brutalment amb l'estretor de ment, petitburgesa, de molts francesos més acomodats, que no han viscut grans crisis des de fa ja 60 anys. Aquest contrast socioeconòmic alimenta un altre contrast cultural la qual cosa és, al meu parer, una de les claus de les diferències que es viuen als dos països, més enllà d'una gestió bastant regular del tema per l'actual govern francès. El fet que jo estigui casat aquí, per exemple, sona encara força a marcianada a l'altre costat dels Pirineus.

FIRE!! 2014

un petit avançament...

Aquest any tenim com a tema de reflexió la bisexualitat, que tocarem en els nostres textos, al catàleg, en alguna de les pel·lícules i en el nostre referent d'aquesta edició de 2014 que és David Bowie, un referent ètic i estètic.

Més pel·lícules que mai de molts països del món i que toquen temes importants com la bisexualitat, la transsexualitat masculina, l'amor, les biografies de personatges il·lustres, el desig i la lluita per sobreviure en condicions hostils; cada pel·lícula és un món i cada país del que procedeix, una situació diferent, de vegades extrema. Sempre, cada any, no deixem de sorprendre'ns per les històries que ens arriben de tots els punts del planeta.

En destaquem quatre com un aperitiu o avançament del que es podrà veure a la 19 edició del FIRE!!

In the name of... és una pel·lícula polonesa, de la directora Malgoska Szumowska, que ja es va fer internacionalment coneguda per la seva pel·lícula Elles de 2012, amb Juliette Binoche. En aquesta ocasió fa un salt mortal per parlar d'un tema espinos, controvertit, i més en un país tan catòlic i conservador com Polònia. *In the name of...* narra la història del pare Adam, que dirigeix una petita parròquia en un poble perdut de la mà de Déu. Allà ajuda els joves amb problemes i és respectat pel seu entusiasme i energia, fins que una passió reprimida surt a flotació i es converteix en un enemic a abatre. Una història valenta, plena de veritat i rodada amb una exquisida sensibilitat. Imprescindible!

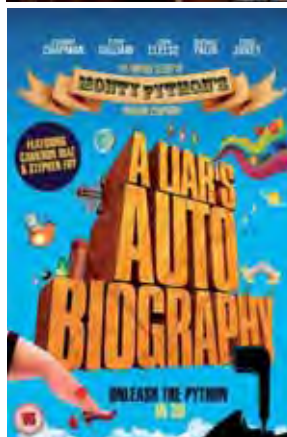
52 Tuesdays ha estat la gran sorpresa de la passada edició del Festival de Berlín no només pel tema que tracta sinó per la seva metodologia i producció. La directora Sophie Hyde estableix una sola regla: quedar amb els actors cada dimarts durant 52 setmanes i rodar el que sorgeixi, sense gaire guió, només algunes indicacions. D'aquesta manera, la pel·lícula es converteix en una col·lecció d'imatges, un collage d'emocions al voltant

d'un tema fascinant, el pas de l'edat adolescent a la maduresa d'una noia perduda i confusa amb la important transició de la seva pròpia mare, que lluita per readaptar el seu gènere. Una pel·lícula fascinant des de tots els punts de vista, formal i narratiu. Una joia que estrenem a Espanya.

A Liar's autobiography és un documental únic i irrepetible... a més que fa partir-se de riure! Explica l'extraordinària successió d'esdeveniments reals o inventats que van formar part de la vida de Graham Chapman, integrant fundador del grup Monty Python i un dels còmics més importants del segle XX. Des de la seva educació a l'Anglaterra de la postguerra, els primers passos del seu grup a la televisió, la seva etapa universitària on Chapman coneix John Cheese, sobretot des de l'irreverent punt de vista del mític grup, reunit de nou recentment. Una hilarant pel·lícula d'animació en què quinze estudis s'uneixen per aixecar aquesta història mai explicada. Blasfèmies, profanacions, violència gratuïta, atacs al ridícul sentit del bon gust, humor salvatge i sense censures! El més divertit de la Mostra 2014.

Codebreaker és un altre dels extraordinaris documentals que ens porta aquest any la Mostra dins la seva col·lecció de documentals sobre la vida de personatges singulars, d'artistes, científics, persones que van deixar la seva empremta en el món i que van patir d'una manera o altra la incomprensió de la seva època per la seva orientació sexual. En aquest cas, una vida truncada i destrossada per la intransigència de la societat britànica del seu moment. *Codebreaker* és una biografia del matemàtic anglès Alan Turing, un dels inventors de l'ordinador i una de les figures clau de la descodificació del codi Enigma, utilitzat pels alemanys per enviar ordres secretes als seus submarins durant la Segona Guerra Mundial.

Aquestes són algunes de les sorpreses de FIRE!! 2014, però n'hi haurà més... Tots atents al web www.mostrafire.com

El millor del 2008 al 2013 FIRE!

Cada any, el millor llargmetratge i el millor documental... Alguns d'ells es poden recuperar a Filmin (<https://www.filmin.es/fire>), juntament amb moltes altres pel·lícules de la Mostra FIRE!!

2008

Brother to Brother, Rodney Evans, EUA, 2004, 90'

Mitjançant l'enigmàtica presència de Bruce, un home ja gran i errant, el director de *Brother to Brother* ens mostra el complex món d'un grup d'intel·lectuals negres i homosexuals dels anys 20 a Nova York. Langston Hughes, Richard Bruce Nugent, Zora Neale Hurston i Wallace Thurman són alguns dels irreverents precursors de l'anomenat Harlem Renaissance, que van escriure les seves obres més reivindicatives i lúdiques a la revista FIRE!! a la que la Mostra vol retre homenatge.

The Times of Harvey Milk, Robert Epstein i Richard Schmiechen, EUA, 1984, 88'

Guardonat el 1985 amb un Oscar, *The times of Harvey Milk* conta la dramàtica història de la primera persona obertament gai escollida per a un càrrec polític als EUA. El seu director construeix amb brillant habilitat narrativa un emotiu documental que relata des de la triomfal campanya política de Harvey Milk fins al seu brutal assassinat per un altre dels regidors de San Francisco. Un desgraciat esdeveniment que va unir tota una ciutat en la recerca de justícia i que va canviar per sempre les relacions entre la comunitat gai i tots els altres ciutadans.

2009

Ander, Roberto Castón, Espanya, 128'

Ander és la primera pel·lícula de temàtica homosexual rodada en euskera i el seu valor rau no només en la història d'una conflictiva relació homosexual en l'àmbit rural dels nostres dies sinó també, i sobretot, en el retrat costumista i brutal que fa d'una família humil, dels seus costums, els seus secrets i la seva comunicació; un retrat del caràcter d'una societat tancada, temerosa del progrés i incapaç de mostrar els seus afectes. Un brou de cultiu difícil per a construir una relació afectiva i sexual entre un home treballador de l'Euskadi més

profunda i un immigrant peruà que arriba al poble a buscar-se la vida.

Chris & Don, a love story, Guido Santi i Tina Mascara, EUA, 2008, 90'

Chris & Don, a love story és un retrat tendre i afectuós de l'artista Don Bachardy i la seva relació amorosa amb el reconegut novel·lista Christopher Isherwood, una relació escandalosa per a l'època però que va perdurar fins a la mort de l'escriptor. Una vida envoltada de polèmica des de l'inici de la seva relació, quan Bachardy es trasllada a viure amb Isherwood després de conèixer-se en una platja de Califòrnia. El pintor tenia 18 anys i l'escriptor, 50.

2010

Contracorriente, Javier Fuentes León, Perú / Colòmbia, 2009, 100'

Contracorriente és una de les pel·lícules més sinceres, honestes i transparents de la Mostra; representa amb senzillesa el nou cinema d'autor que ens arriba des de Llatinoamèrica i que s'atreveix, sense pudor, a posar en qüestió valors tan arrelats en la societat com la religió, la mort i la tradició. Miguel, un jove pescador molt estimat de Cabo Blanco, casat amb Mariela, embarassada de set mesos, coneix Santiago, un pintor foraster rebutjat al poble per agnòstic i ambigu amb el qual es troba sempre en secret; una relació desequilibrada i fosca per la qual Miguel es veu forçat a prendre decisions, bregar amb les conseqüències dels seus actes i acceptar el seu veritable jo, encara que amb això pugui perdre a les persones que més estima. La pots veure a Filmin!

Outrage, Kirby Dick, EUA, 2009, 90'

L'acamat director i nominat a l'Oscar, Kirby Dick, ens introdueix amb *Outrage* en la hipòcrita història de molts polítics que romanen a l'armari però que activament fan

campanya contra els drets del col·lectiu LGBT. El documental revela audaçment les vides ocultes d'alguns dels més influents legisladors nord-americans, mostra detalls sobre el dany que estan causant a milions de ciutadans amb els seus vots i examina la complicitat dels mitjans de comunicació a l'hora de mantenir els seus secrets.

2011

Les Amours imaginaires, Xavier Dolan, Canadà, 2010, 95'

Xavier Dolan es va convertir sense voler-ho en la revelació del Festival de Cannes 2010, per la seva joventut, un llenguatge narratiu preciosista i per la seva desbordant energia creativa. Després de sorprendre en l'anterior edició de la Mostra amb *J'ai tué ma mère*, el director del Quebec va tornar el 2010 amb *Les amours imaginaires*, un triangle d'amor i desig incomplet, un duel obsessiu i insà ple de comportaments ambigus i destructius per conquerir l'objecte de desig. La pots veure a Filmin!

L'amour fou, Pierre Thoretton, França, 2010, 98'

Yves Saint-Laurent i Pierre Bergé es coneixen el 1958. Després d'haver estat el director creatiu de Dior amb tan sols 21 anys, Yves crea amb Pierre la seva pròpia casa d'alta costura el 1961. Segueixen 41 anys de treball en comú, Yves revolucionant la moda per a la dona amb el vestit pantaló, la sahariana, l'esmòking, el *prêt-à-porter* de luxe, i Pierre a l'ombra, portant amb gran força els negocis de l'empresa. Després de la mort d'Yves el 2008, Pierre decideix vendre la fabulosa col·lecció d'art i les mansions de tots dos, i decideix per primera vegada parlar a una càmera d'una relació de 50 anys, tan ardents com turmentats, plena d'èxits extraordinaris, festes, i sofriments secrets. La pots veure a Filmin !

2012

Keep the Lights on, Ira Sachs, EUA, 2012, 101'

Situada a la Nova York dels nostres dies, *Keep the Lights on* narra la història de la trobada entre el documentalista Erik Rothman i l'advocat Paul Luly, i les dificultats posteriors per construir una relació sòlida, una vida junts i una llar mentre lluiten per superar les seves respectives addiccions amb el pas del temps. Es tracta d'una història on es mostra la intimitat de manera descarnada, sense embuts, i que aprofundeix en temes com l'amistat i el sexe, però per sobre de tot se centra en l'amor. Ofereix una mirada sincera a la naturalesa i les

dificultats de les relacions personals des d'una perspectiva contemporània en què podem veure'ns reflectits.

Vito, Jeffrey Schwarz, EUA, 2011, 93'

Present en les revoltes de Stonewall, Vito Russo (1946-1990) va arribar a ser, amb un estil molt directe i positiu, un dels activistes que més han motivat la comunitat LGBT en la lluita per la igualtat de drets. Autor del famosíssim llibre *Celluloid Closet* sobre la representació de gais i lesbianes en la història del cinema (portat després a la gran pantalla), va crear un programa de televisió sobre la comunitat LGBT, va ser membre de la Gay Activists Alliance (GAA) i va fundar la Gay and Lesbian Alliance Against Defamation (GLAAD) per controlar la representació de gais i lesbianes en els mitjans de comunicació. Va ser així mateix un dels activistes més destacats d'ACT UP, que va protestar enèrgicament contra la inacció de l'administració Reagan enfront l'epidèmia de la sida.

2013

Joven y alocada, Marialy Rivas, Xile, 2012, 100'

Daniela té 17 anys i viu a Santiago de Xile, en una família immersa en el fanatisme religiós d'una secta evangelista. Aconsegueix escapar de la realitat creant un fotolog on explica sense pèls a la llengua les seves fantasies i experiències sexuals i la bogeria de la seva vida familiar. I així, Daniela va descobrint el plaer amb tots dos sexes, reflexionant amb cruesa sobre el cos i l'absurd dels missatges religiosos mentre busca el seu lloc al món. Basada en la història de la jove Camila Gutiérrez, amb un guió coescrit per ella mateixa i la directora, la brillant Marialy Rivas, que ens regala aquesta petita joia cinematogràfica premiada a Sundance.

Les invisibles, Sébastien Lifshitz, França, 2012, 115'

Sébastien Lifshitz posa davant de la càmera onze homes i dones francesos de més de 70 anys: tots, a la seva manera, van decidir viure obertament la seva homosexualitat quan la societat, en la seva joventut, rebutjava plenament la seva manera de viure. Com evitar i no patir el què diran? On trobar la pau i com trobar parella en temps mancats de referents socials positius? Alguns van decidir viure sense embuts a la gran ciutat i altres van triar la tranquil·litat del camp, però els seus testimonis ens mostren del primer a l'últim que, si bé en el fons podien viure lliurement les seves vides, l'escandolós per aquells temps no era tant ser homosexual, sinó dir-ho.

La pots veure a Filmin!

EL VOLUNTARIAT A LA MOSTRA DE CINEMA DEL CASAL LAMBDA

Des de l'inici, l'any 1995, la Mostra de Cinema sempre ha funcionat amb voluntariat. Exceptuant, això sí, la direcció artística i tècnica. En aquestes quasi dues dècades, les necessitats han estat diferents en funció de l'espai, l'equipament i els recursos disponibles als espais i a les sales d'exhibició: Filmoteca, teatre Poliorama, cinemes Públi, cinemes Casablanca, cinemes Maldà i l'actual seu de l'Institut Francès.

Per una banda, la gestió dels recursos humans per aquest esdeveniment implica un grau important de coordinació, tant amb la direcció artística

i tècnica com amb els responsables dels espais, atès que cal donar una resposta adequada a les necessitats que la Mostra implica. D'altra banda, em cal constatar que des de l'inici les crides fetes per captar voluntariat han estat molt satisfactòries. Al marge dels continguts i de la qualitat del material exhibit, la disposició per a poder aportar i col·laborar sempre ha estat molt important. Mai no han quedat necessitats desateses.

Actualment, instal·lats a l'Institut Francès i a la Fnac, ens cal fer totes les tasques, exceptuant, això sí, la projecció de tot el material, des de preparar els diversos espais, taules informatives, cartells, dissenys, pancartes, etc, fins a la venda de les entrades, l'acompanyament a les sales, rebuda de convidats, punt d'informació, intèrprets i traduccions, sense oblidar les promocions i la publicitat. Tot, absolutament tot, està portat pel voluntariat. Són mesos de feina i tres setmanes intenses. I em cal dir, amb satisfacció, que sempre hem respost de manera adequada i mai no hem fallat.

Segurament, la col·laboració com a voluntari/a, d'una entitat LGTB com el Casal Lambda sempre té un plus. Ser voluntari/a ja implica una bona part de generositat vers als demés, una entrega per a un bé comú. Però ser d'una entitat LGTB com el Casal

Lambda implica un plus que rau en el creixement i en la implicació personal. Un plus que el Casal Lambda reconeix i vetlla de manera especial i que, com a responsable, mai no oblidó i quasi diria que configuro equips de treball partint d'aquest principi tan i tan important: el creixement personal de les persones que s'atansen al Casal Lambda.

En el cas de la Mostra de Cinema, cal afegir-hi i no oblidar que treballem per tal que sigui quelcom més que un esdeveniment cultural. El mateix voluntariat és testimoni i exemple de participació i d'implicació en aquesta transformació social que, amb la cultura i el cinema, reclamem des del Casal Lambda. Aprofito aquest espai per traslladar a cadascun i a cadascuna de tot el voluntariat el meu reconeixement per la seva contribució, i voldria animar-los a que no defalleixin en aquests moments de desatenció de les institucions públiques. Tota la nostra tasca com a voluntariat ens ha permès construir el que ara gaudim i això no és poc. Però també els demanaria, sobretot, responsabilitat. Responsabilitat, acompanyament i solidaritat a l'hora de fer el nostre relleu. Això garantirà que les noves generacions de voluntaris LGTB ens condueixin vers una societat més respectuosa, més lliure, més plural i sense la xacra de l'homofòbia que tant ens tenalla.

ELS VOLUNTARIS DE FIRE Què t'aporta el voluntariat?

Carles Suay, 2 anys de voluntari

La satisfacció de participar a diferents activitats per fer visible el món LTGB a Barcelona com el FIRE. Reps molta satisfacció com ara el fet d'ajudar un noi invident a conèixer gent en el Ball del Casal.

Charly Lay, 1 any de voluntari

Aquest voluntariat em dona una afiliació positiva a al col·lectiu gai. El Casal Lambda em dona l'oportunitat de conèixer gent gai, aprendre l'idioma i contribuir a la comunitat gai.

David Bachiller Canal, 2 anys de voluntari

Autoafirmació i visibilitat, personal i del col·lectiu. Val la pena conviure i intercanviar experiències amb persones amb unes inquietuds semblants.

Esteve Amorós, 5 anys de voluntari

Omplir temps lliure treballant amb gent LGTB; la importància creixent de l'activisme en un moment que sembla que retrocedim. Rebo multiplicat per molt el que dono.

Jordi Font Gairebé, 3 anys de voluntari

M'agrada fer de voluntari perquè em permet contribuir de manera desinteressada a fer diverses tasques. Estar en contacte amb el col·lectiu LGTB d'una manera que altrament no hi estaria: parlant directament de les diverses realitats del col·lectiu.

Xavi Montserrat, 3 anys de voluntari

Cultura i amistats. És positiu per varies coses, com simplement poder col·laborar pel Casal, que fa coses per nosaltres, conèixer molta gent, aprendre coses, assistir a activitats interessants, etc.

Adrià Manzano, 2 anys de voluntari

El treball en equip que es viu en un voluntariat, les ganes de fer feina, alegria, molta experiència i formació. Les associacions uneixen a grups amb un objectiu comú, és molt important per a mi per aquest motiu i des de l'entitat es pot obtenir.

CRISTIANS HOMOSEXUALS A LA 10a ASSEMBLEA DEL CONSELL MUNDIAL D'ESGLÉSIES A COREA DEL SUD

Del 30 d'octubre al 8 de novembre de 2013 es va celebrar a Busan (Corea del Sud) la 10a assemblea del Consell Mundial d'Esglésies (CME). Cristians LGBT van ser presents a través del Fòrum Europeu de Grups Cristians de LGBT (FE), col·ligat per primera vegada amb altres set entitats LGBT de nivell mundial. Prop de 5.000 participants es van congregar amb el lema de l'assemblea “Déu de vida, condueix-nos a la justícia i a la pau”. Cristians LGBT vam fer sentir la nostra veu allà on oficialment l'orientació sexual no era present a l'agenda. Fora del recinte de l'assemblea, detractors de la trobada es van manifestar cada dia contra un esdeveniment que, segons ells, promovia l'homosexualitat. Els cristians LGBT, en terra de ningú, vam visibilitzar activament el nostre espai perifèric i de frontera, enmig de l'hostilitat i l'homofòbia d'uns i la ignorància dels altres. A continuació us ofereixo la meva experiència de la trobada.

Corea del Sud: país pacífic amb una història de màrtirs i non gay-friendly

Corea del Sud és un país asiàtic de 51 milions d'habitants, on el 53% de la població practica alguna religió: el budisme (43%) i el cristianisme -protestants (36%) i catòlics (21%)-, amb molts perseguits i màrtirs a la seva història. Les persones LGBT no tenen gens fàcil viure la seva condició i realitat. No s'ha aprovat mai cap llei que mencionï els homosexuals. Per a la gent gran sudcoreana l'homosexualitat no existeix, és un tema tabú i molt mal vist ja que “atempta contra la família”, cèl·lula de la societat. Encara que les actituds avui estan canviant entre la gent jove, la societat sudcoreana no reacciona positivament envers aquests turistes. Tot i així, hi ha àrees obertament gais amb bars a Seül i se celebra el *Korean Queer Cultural Festival* a finals de maig i amb una manifestació. Segons el *Survey on Sexual Minority Students' Human Rights*, a Seül, el 2012, el 54% dels joves homosexuals havien experimentat *bullying* (assetjament) a les escoles. Com a resultat, el 76,6% del joves LGBT havien considerat (i el 58,5% ho havien intentat) suïcidar-se. El 12,2% dels joves coreans marxen de casa seva, 61,3% dels quals a causa de problemes familiars. Segons un altre estudi, el *Final Report of the Fact-finding Study of Human Rights of Children in Seoul*, també de 2012, només el 15,1% dels pares acceptarien que els seus fills fossin LGBT.

Els “jocs olímpics dels cristians” on l'orientació sexual és invisible i fora del programa

El Consell Mundial d'Esglésies (CME) és una organització global de 345 confessions cristianes de 110 països amb 560 milions de fidels. Nascuda el 1948 a Amsterdam, inclou la majoria d'esglésies del món: anglicans, armenis, baptistes, congregacionalis-

tes, etc. L'Església catòlica romana té una relació de treball formal, així com esglésies pentecostals i evangèliques que encara no en són membres. Volen una visió ecumènica i realitzen assemblees cada set anys. És per això que alguns periodistes els anomenen “els jocs olímpics dels cristians”. A les dues darreres assemblees a Harare (Zimbabwe, 1998) i Porto Alegre (Brasil, 2006), el Fòrum Europeu (FE) ja hi va ser present com a part important de la seva estratègia. Aquesta 10a edició, a Busan, segona ciutat del país, prop de 5.000 participants hi vam ser amb el lema de l'assemblea “Déu de vida, condueix-nos a la justícia i a la pau”. Oficialment no es va permetre cap conferència oficial sota el títol d'orientació sexual. Només l'organització sud-africana *Inclusive and Affirming Minorities* (IAM) va poder organitzar un taller ecumènic sobre “Diàleg sobre sexualitat humana”. Per què? La història ve de lluny. L'orientació sexual va ser tema central després de l'Assemblea de Canberrà (1991). El 1996, el diàleg entre ortodoxos i protestants a Antelias va prendre molt de temps amb el tema de l'orientació sexual i van posar-se d'acord sobre l'aspecte dels drets humans. A Harare fins i tot es van fer diversos tallers sobre orientació sexual, incloent-hi el realitzat pel FE. Però posteriorment, els ortodoxos, així com algunes veus protestants al CME, van instar a rebutjar qualsevol referència a l'orientació sexual en els documents, i una recomanació fa passar de l'enfocament de l'orientació sexual al de la sexualitat humana. Així, després d'aquesta assemblea es van obrir espais sobre sexualitat com a paraigües per parlar d'homosexualitat i fins avui.

Detractors del CME es manifesten diàriament en contra de l'homosexualitat

El dia de la inauguració del CME, la meva sorpresa va ser majúscula quan vaig veure un miler de manifestants, segons els mitjans, aplegats a l'entrada del recinte firal expressant ferotgement el seu rebuig. I així durant tots els dies. Les pancartes deien: “CME és el diable, és Satan...”. I especialment significatiu va ser quan al tercer dia tots i cadascun dels participants érem “obsequiats” amb un full on a tot color es mostrava el rebuig als homosexuals i l'oposició a una llei de prohibició de la discriminació. Em vaig apropar a una de les activistes de nom Su Kyung Ko. En veur'm, em va llegir textualment, com si d'una maledicció es tractés, el passatge de Sodoma i Gomorra a la Bíblia de mà que duia. I per a ella tot estava molt clar. Només el diàleg que vaig mantenir amb ella a diari quan ens saludàvem, va permetre que l'hostilitat del primer dia es transformés en mirades i somriures de complicitat de les nostres diferències, que van derivar en respecte mutu al final de l'assemblea. La forta oposició que ella manifestava és deguda a que molts manifestants sudcoreans són membres de les esglésies cristianes, principalment pentecostalistes, en contra del CME. Per què? El segon punt del seu manifest denigra que el CME defensi l'homosexualitat!

Els fruits de la Coalició de cristians/es LGBT a la 10a assemblea del CME

Per als col·lectius cristians LGBT presents, diverses són les fites aconseguides: visibilitat de cristians/es LGBT amb un estand muntat pel FE a la fira d'entitats *Madang*; coalició de vuit grups cristians LGBT d'abast mundial per primera vegada a la història; distribució de la publicació “Solidaritzem-nos junts, 12 testimonis de minories sexuals” amb una introducció de Desmond Tutu; l'organització de dos tallers fora de programa amb presència de testimoniatges del sud, d'Àfrica i d'un diàleg oficial de “sexualitat humana”; inclusió del terme “orientació sexual” en la conversa ecumènica sobre marginats; la manifestació a Seül de la Coalició LGBT amb el manifest consensuat de recolzament a la comunitat LGBT sudcoreana, entre d'altres. Són accions de reconeixement extern i intern dins de les estructures del CME per a aconseguir *safe spaces* o “llocs segurs”. El balanç és molt positiu, sobretot si es compara amb les edicions anteriors, i pels fruits de l'acció desplegada per la vintena d'activistes que ens vam comprometre aquells dies.

Conclusions

Viure l'experiència de la 10a assemblea del CME a Corea del Sud com a cristià homosexual ha estat un regal espiritual per a la fe i un repte per a mi i per a moltes

de les persones participants. Orient i orientació sexual s'han donat la mà per uns pocs dies. Tanmateix resta encara molta feina per fer. Durant la trobada a Seül, em va impressionar el testimoniatge d'Aidan Kidon Kim, gai de 33 anys, estudiant d'infermeria. Mentre sopàvem, Aidan ens ofería el seu testimoniatge de vida. Els seus pares i germana no accepten la seva homosexualitat des de que ell els hi va dir fa deu anys. No ha parlat amb ells més sobre la qüestió. Va haver d'anar-se'n de casa aviat, amb només el que duia a sobre, donada la situació conflictiva que es va crear. Aidan ens confessava la seva admiració per Jesucrist i sant Francesc. El seu descobriment li havia ajudat a vèncer totes les penúries viscudes. A Corea del Sud és difícil que persones LGBT puguin viure la seva homosexualitat, però ja hi ha signes d'esperança i “espais segurs”, com l'església de la que qual Aidan n'és membre actiu. La Coalició de cristians/es LGBT ens hem adreçat al Secretari General del CME, Dr. Olav Fykse Tveit, per manifestar-li que a moltes parts del món hi ha serioses amenaces als drets humans de les persones LGBT: discriminació, persecució, violència, pena de mort o mort directament. També dins de les esglésies. *Déu de vida, condueix-nos a la justícia i a la pau!*

DOCUMENTACIÓ:

- BRASH, A.A., *Facing Our Differences. The Churches and Their Gay and Lesbian Members*, WCC Publications, Ginebra, 1995.
- European Forum LGBT Christian Groups, EFLGBTGC: *30th Anniversary* 1982-2012, EF, Munich, 2012.
- KOREAN HOST COMMITTEE FOR THE WCC 10TH ASSEMBLY, *Welcome to Korea*, WCC, Seül, 2013.
- KOTZÉ, J.&MAYER, G.,VILÀ, E., *Solidaricémosnos juntos. 12 testimonios de minorías sexuales de todo el mundo*, EF & IAM: Seül 2013. Original en anglès: J. KOTZÉ, & G. MAYER & E.VILÀ, *Stand together in solidarity. 12 testimonies from sexual minorities worldwide*, EF & IAM, Seül, 2013” Aquesta publicació està disponible gratuïtament a: www.eurolgbtchristians.eu.
- WCC, *Churches' response to human sexuality. The WCC's Contributions to the Discussions on Human Sexuality from Harare to Porto Alegre. Background Document*, WCC, Ginebra, 2006.
- WCC, *Handbook, WCC 10th Assembly*, WCC, Busan 2013.
- WCC, *Homosexuality: Some elements for an Ecumenical Discussion a The Ecumenical Review*, Vol. 50, nº 1, WCC, Ginebra, 1998.
- WCC, *Moral discernment in the Churches. Study Document*, Faith and Order Paper No. 215, WCC Publications, Ginebra, 2013.

www.wcc.org
www.eurolgbtchristians.eu
www.iam.org.za
www.cafe.naver.com/equalchrist
www.globalgiving.org/pfil/15426/projdoc.pdf
www.koreatimes.co.kr
www.lgbtpride.or.kr
www.mccchuch.org
www.queerundertherainbow.org
www.queerkoreans.org
www.reconcilingworks.org
www.sttjakarta.ac.id
www.ucc.org/lgbt

TONI CRUANYES:

A dos quarts d'una en punt en Toni Cruanyes arriba a la recepció de TV3 amb un ampli somriure i guardant-se els auriculars del seu mòbil a la butxaca. Tot i ser una persona discreta, darrerament ha estat portada de diferents magazins i l'han entrevistat en alguns programes de "la casa". I és que, des del 20 de gener, edita i presenta un dels espais més vistos de TV3, el Telenotícies Nit. La nova etapa dels informatius no només implica un canvi de cara, sinó de manera de fer. Falten menys de 9 hores per a l'inici del TN/Nit i ja té diverses reunions. Mentre caminem cap a la redacció, confessa que s'hi passa un munt d'hores i confia que més endavant, quan tot estigui més rodat, no s'hi haurà d'estar tanta estona. No són temps fàcils a TV3. Als jardins que condueixen a la "sala de màquines" d'informatius hi veiem cartells contra les retallades, els acomiadaments i la privatització. De fet, la primera crítica a la qual es va haver d'enfrontar va ser l'escassa cobertura que el seu TN/Nit va oferir inicialment sobre la lluita dels periodistes a TV3.

Com prova la tasca de presentador del TN/Nit? T'hi veus molts anys?

M'agrada. M'agrada com ho estem fent i m'ho passo bé. Durant un període em tocarà fer això. Però no era la meva aspiració professional. El que més m'agrada és fer de corresponsal. M'imagino que d'aquí a uns anys, tant si ho faig més bé com més malament, caldrà un relleu lògic i faré una altra cosa.

Tornaràs a la vida de corresponsal?

Veurem. Tot depèn molt de la vida personal, perquè marxar a treballar de corresponsal implica canviar de ciutat, allunyar-se de la família. Et pots endur la teva parella, els teus fills, però tota la resta del teu entorn es queda aquí. Ara, professionalment? És el que m'agrada més.

En una entrevista parlaves de la teva parella, del teu company. S'havia quedat a París. Trobes que falta parlar amb més naturalitat de la quotidianitat homosexual? Creus que falta visibilització?

Totalment. Jo crec que encara estem lluny de la normalització en tots els àmbits, en tots els racons. Per sort, en el meu àmbit professional, sí que hi ha hagut una gran transformació. Els gais i les lesbianes que treballen en mitjans de comunicació ja no necessiten amagar-ho. Ja no han de sentir vergonya perquè veuen que són acceptats per la majoria de la gent de la professió. També és cert que el fet de posar-me al capdavant d'un programa que és sempre el primer o el segon més vist i fer-ho sabent que jo sóc homosexual i que no me n'amago, és una aposta que fa la casa. Segur que no és per això que m'han triat, però en qualsevol cas no han deixat de triar-me per aquesta raó. Malgrat que no m'agrada gaire parlar de la meua vida privada —no crec que tingui molt d'interès tampoc— crec que inicialment he de fer un esforç i recordar que sóc homosexual, que tinc una parella, que estem casats i que a més estem en procés d'adopció d'un nen o d'una nena en els propers mesos o anys i que, per tant, aquesta és una realitat que existeix.

Desitjaves ser pare des de fa molt de temps? Formava part de les teves expectatives de futur?

Sí, bé, sobre tot amb la meua parella, l'Eugeni, n'estàvem bastant convençuts i per això vam començar el procés d'adopció. Ho teníem bastant clar. Em fa molta il·lusió, és clar. [En aquest moment, el somriure del Toni es fa més ampli que de costum, més profund] Em fa il·lusió i em fa una mica —una

“posar-me al capdavant del TN vespre sabent que sóc homosexual i no me n'amago és una aposta de TV3”

mica— de por, però em fa molta il·lusió. Por per la responsabilitat que implica tenir fills, però ja em toca. Tinc 39 anys i per tant si no agafo les responsabilitats ara, quan? Ja és l'hora.

I com esteu vivint aquest procés d'adopció? Trobes que us estigui resultant més difícil que si fóssiu una parella heterosexual?

No, no ho crec. L'administració catalana, que és qui gestiona la nostra adopció, està portant els tràmits i els papers tan diligentment com pot, igual que si fóssim una parella heterosexual o una mare soltera. És una adopció aquí, a Catalunya, i s'està allargant com els està passant a totes les famílies que estan esperant adoptar. No tenim aquest sentit de discriminació positiva ni negativa.

Durant l'època en què s'havia d'aprovar la llei de matrimoni homosexual a França, tu hi treballaves com a corresponsal. Com vas viure aquella polèmica?

A l'estat espanyol també hi va haver polèmica, eh? El que passa és que ja fa anys. Especialment a Madrid. Recordo les grans manifestacions del Partit Popular que estava a l'oposició i que, amb la Conferència Episcopal, van treure molta gent al carrer. A França, fa entre un i dos anys, també hi va haver un moviment vinculat a l'oportunitat política per part de l'oposició per desgastar el govern socialista de François Hollande. Amb sinceritat, és un país que encara que moltes

Las mejores saunas del ambiente
Sauna's with an open atmosphere

SAUNA CONDAL OPEN 24h / 365 days	BARCELONA ESPOLASACS 1	T. 93 317 68 17
SAUNA CORINTO OPEN 24h. Ambients / Holidays	BARCELONA PELAI 62	T. 93 318 79 88
SAUNA CASANOVA OPEN 24h / 365 days	BARCELONA CASANOVA 57	T. 93 323 78 60
SAUNA THERMAS OPEN 24h / 365 days	BARCELONA DIPUTACIÓ 46	T. 93 325 93 46
SAUNA BARCELONA Cerrada por reformas / Closed	BARCELONA Tuset 1	T. 93 200 77 16

Y más... Y más... Y más...
Realizado por profesionales de la sauna / Done by qualified professionals
Facebook: Grupo Pases en Facebook

WWW.PASES.COM

A L'AIRE

vegades el veiem molt avançat en aspectes socials, també té una base conservadora molt important i gent que, amb tot el seu criteri, s'oposava al matrimoni homosexual per raons ben lícites. Aquest debat va degenerar en enfrontaments, fins i tot al carrer, fins i tot violents. Viure tot això va ser molt interessant alhora que sorprenent; que en un país com França es pogués “arribar a les mans”, literalment, per un tema com aquest, té el seu impacte.

També hi ha hagut molta polèmica amb els Jocs Olímpics de Sotxi, per les polítiques homòfobes de Rússia.

Dels països que intervenen als JJ.OO. de Sotxi, cap ha deixat de participar-hi per les lleis homòfobes que s'estan aprovant a Rússia. Sí que hi ha hagut, en canvi, alguns senyals que es poden interpretar com a favor de l'oposició democràtica a Vladímir Putin o a favor dels drets dels homosexuals a Rússia i d'altres tantes causes per les quals moltes manifestacions a països occidentals s'han convocat en els últims anys. Entenc que boicotejar els JJ.OO. no era una opció, però que no hi participessin la gran majoria de caps d'estat i de govern a la cerimònia inaugural, crec que era un toc d'atenció a Putin.

No s'haurien d'exigir també responsabilitats al COI per la tria dels països amfitrions dels jocs?

No hi he pensat gaire. Sí, possiblement el COI hauria de tenir uns estàndards més alts a l'hora de triar el país d'organització d'uns JJ.OO., tenint en compte els drets humans i el respecte envers aquests del país. Malgrat tot, hem vist en els últims anys com, sigui la Xina o ara a Rússia, ha pesat més el valor d'aquestes potències emergents mundials —em refereixo sobretot als aspectes econòmics i al pes polític que tenen— per davant d'altres consideracions.

Amb quina notícia t'agradaria obrir el TN/Nit?

Se m'acudeixen moltes, però jo crec que les millors serien les que poguessin provocar alegria a l'espectador, com ara les relacionades amb temes de salut. Penso que és el que més alegria ens fa sentir, en el fons, com a persones.

Penses que estant al capdavant del TN podràs donar una rellevància especial a l'hora de cobrir les notícies que puguin tenir una relació amb el món LGTB?

Jo crec que evidentment em fa més sensible a aquesta temàtica, però en el fons hem de fer un TN per a tothom i, per tant, no hem de sobredimensionar res. Hem de ser professionals, però per ser-ho necessites ser molt sensible a les realitats i també a les minories de tot tipus. Pel que fa als homes gais, s'ha arribat bastant al que jo crec que és una normalització. A les notícies, penso que hi ha una infrarepresentació de les lesbianes, i molt més gran és la incomprensió i la dificultat que hi ha per explicar el cas dels transsexuals. La lluita en aquests moments, pel que fa a visibilització és, sobre tot, per a aquest últim col·lectiu.

En un moment de regressió per a les llibertats civils com el s'està produint a l'estat espanyol, creus que hi podria haver una reducció dels drets de la comunitat LGTB?

Se'm fa difícil pensar en un pas enrere que sigui acceptat per part de la majoria de la societat perquè veig que cada vegada la presència a tot arreu dels homosexuals està més normalitzada. Que hi hagi minories ideològiques que vulguin fer-ho? No en tinc cap dubte. Espero, però, que no fem passes enrere. Entenc que el debat és bo en qualsevol cas i que fins i tot els que estan en contra de la normalització de la vida dels homosexuals, trobo que han de tenir també un espai per expressar-se, però, per sort, crec que cada vegada són més minoritaris i que la incomprensió que ha portat aquesta gent moltes vegades a expressar-se de forma homòfoba, com també ha estat en el passat de forma racista, sexista o masclista, tot això de mica en mica ho anem superant i penso que no hi ha marxa enrere.

Ets molt actiu en les xarxes socials, no?

No et pensis, eh? Faig el que fa tothom: Facebook, Twitter... Al revés, Facebook no el domino gens. El xafardejo però sempre em faig un *embolic* amb què publico, qui ho veurà, ho veuran els amics, ho veuran els de fora... sempre pateixo amb això. Twitter és el que més segueixo.

Vídeo Youtube:

Si en Toni Cruanyes fes un retir a Montserrat, què s'emportaria?

<http://youtu.be/BldUhunxB3M>

Revista degana LGTB

A iQUIOSC.cat trobaràs totes les revistes i la premsa en català. Descarrega't la teva publicació al teu dispositiu mòbil, o llegeix-la al web en streaming. Gaudiràs de la cultura quan vulguis, on vulguis, i en la nostra llengua.

iQUIOSC.cat

HIJRES:

LA TRANSSEXUALITAT A LA TRADICIÓ HINDÚ

Lakshmi Narayan Tripathi va néixer el 1979 a Thane, un districte a prop de la populosa Mumbai. Va ser el primer fill home de la seva família, la qual cosa va ser rebuda per tots com una benedicció. La Lakshmi no recorda quan va començar a sentir-se 'diferent': sempre li va agradar portar els vestits de la seva mare i maquillar-se d'amagat. Des de molt petita va saber que la seva passió era la dansa i per sort la seva família li va donar suport i va poder estudiar ball i teatre. Quan encara era adolescent va començar a freqüentar locals d'ambient i transvestir-se i a fer shows de drag-queen, però a casa mantenia sempre la seva aparença de noi. Quan finalment va aconseguir el somni de treballar professionalment a les indústries locals de cinema i TV es va sentir plena i lliure: com a artista, la Lakshmi podia anar amb la seva personalitat, la seva vestimenta i els seus looks excèntrics sense aturador, amb total acceptació del seu entorn.

A una de les seves feines va conèixer la Shabina, una dona transsexual o 'hijra', com les anomenen a l'Índia. L'única imatge que tenia la Lakshmi de les hijres fins llavors, com la que

tenen la majoria dels indis, era la d'aquests transvestits fent palmells i demanant almoïna entre els cotxes del dens tràfic urbà. Sentia molt rebuig per aquest col·lectiu estigmatitzat i marginat socialment. Tot va canviar a partir d'aquesta amistat amb la Shabina: la Lakshmi va poder conèixer de prop la vida de les hijres, la seva vida en comunitat, els seus rituals d'iniciació, les seves peregrinacions i tradicions religioses ... I també sobre la falta d'oportunitats, sobre el rebuig social, sobre els perills quotidians als quals s'enfronten les que es dediquen a la prostitució, sobre els abusos policials ... No va ser un procés fàcil, però finalment va comprendre que aquesta era la seva comunitat de pertinença i va abraçar la identitat i cultura de les hijres malgrat el rebuig de la seva pròpia família i amics que no entenien com podia autocondemnar-se a la marginació i l'estigma.

'Hijra', en realitat, és el nom que reben tant les persones transsexuals i transgènere com els eunucs a l'Índia. Es tracta d'un terme molt antic, probablement vinculat a l'origen del hinduisme, fa més de vint mil anys, i a la llegenda segons la qual Krishna, en sentir un soldat moribund que es lamentava de morir solter, es va transformar en donzella. Així, l'hinduisme inaugura des dels seus orígens un tret característic: no existeix aquí una definició clara de sexes, per la qual cosa alguns dels seus déus poden presentar trets de tots dos gèneres simultàniament o consecutiva. Això ha permès a l'Índia la construcció de la categoria d'existència d'un "tercer sexe" d'àmplia acceptació social.

Segons una altra tradició hindú, una de les formes que adopta el déu Shiva és la d'Ardhanari, una fusió entre aquell i la deessa Parvati, una clara icona religiosa que representa l'ambigüitat de gènere. Més significativa encara és la llegenda segons la qual el déu Rama reconeix la fidelitat i devoció de les hijres i els concedeix el do de beneir moments importants de les vides de les persones. Aquesta llegenda hindú és la que dona origen a l'ocupació tradicional de les hijres com a cantants i ballarines cerimonials.

Es calcula que hi ha entre 2 i 4 milions d'hijres a tota l'Índia. La majoria es refereixen a si mateixes en femení i vesteixen robes de dona, sense que això els atorgui automàticament una identitat femenina. Aquestes identitats no tenen un correlat exacte al nostre món occidental, desafiant les nostres concepcions sobre sexe i gènere. Algunes hijres, de fet, no es defineixen a si mateixes per una orientació sexual específica sinó com a persones que han renunciat completament a la seva sexualitat. Per a elles, l'energia sexual es transforma en poders secrets.

Les hijres també van gaudir d'una posició social privilegiada durant alguns períodes de la història del subcontinent indi, ja que una antiga creença afirmava que el que elles deien es tornava realitat. Per exemple, durant el regnat musulmà les hijres eren fetes servir com a custòdies de la reialesa i dels edificis sagrats, i durant l'imperi Mogol van actuar com a cuidadores dels fills de l'emperador i conselleres d'estat, i algunes d'elles van arribar a tenir grans propietats i riquesa.

Amb l'arribada dels britànics i la seva moralitat victoriana, però, la sort d'aquesta comunitat va canviar radicalment. El 1897 es va aprovar una llei que catalogava els eunucs, transvestits i intersexe com a criminals. A partir d'aquest canvi legal, les hijres van començar a ésser fortament marginades, i es van replegar en comunitats tancades organitzades a partir d'un guru o figura maternal (sol ser l'hijra més anciana) que les protegeix i representa. Allí aprenen i practiquen el cant, la dansa i diversos rituals màgics. La segregació va arribar a tal punt que van desenvolupar una llengua pròpia: l'hijra farsi.

Actualment, la influència social de les hijres continua ésser important a les castes inferiors. Es creu que tenen el poder de beneir o maleir i afavorir o impedir la fertilitat, per la qual cosa són habitualment convidades a beneir naixements i bodas. També s'acudeix a elles per lliurar-se del mal d'ull o per sol·licitar la seva influència abans d'una decisió important. A canvi, reben generoses ofrenes en forma de diners, saris (el vestit tradicional indi) o aliment. Tothom té especial cura amb això, ja que una ofrena escassa pot resultar en una maledicció. Els seus poders màgics desperten temor i admiració en una cultura tan supersticiosa.

No obstant això, avui la vida d'una hijra pot arribar a ser molt

diferent. La majoria viuen marginades de la societat, totalment indocumentades –sense número de seguretat social o compte bancari– i amb molt poques oportunitats d'integració real. Normalment es dediquen a demanar diners al carrer o a la prostitució. En una societat com la de l'Índia, on els homosexuals no manifesten mai la seva sexualitat públicament, les hijres són un objectiu fàcil d'agressions i violència, sobretot les que exerceixen la prostitució. Pateixen l'assetjament de la policia constantment: no és gens rar que si la policia troba que una hijra no ha pagat el seu bitllet de tren, sigui forçada a baixar i sigui despullada completament en la plataforma per humiliar-la en públic. Hi ha milers de casos d'hijres decapitades sense que ningú faci absolutament res per investigar o resoldre aquests crims.

Poc temps després d'entrar a viure a una comunitat hijra, la Lakshmi va començar a participar a diferents organitzacions i moviments LGBT. El 2012 va fundar la primera organització del sud-est asiàtic de lluita pels drets de les persones transsexuals i va esdevenir la cara visible d'aquest moviment a l'Índia. La dedicació i passió de la Lakshmi i de milers d'activistes als últims anys en la lluita contra la discriminació de les minories sexuals va permetre importants canvis legislatius a la regió. El 2012 a Pakistan es va aprovar una llei que permet a les hijres i altres minories obtenir un document d'identitat que els reconegui com a "tercer sexe". El mateix es va aconseguir a Bangladesh i a Nepal el 2013. A l'Índia l'abril d'aquest any la Cort Suprema de Justícia va dictar finalment que és un dret de cada persona poder escollir el seu gènere i també garantir els drets d'aquelles persones que no s'identifiquen ni com homes ni com dones. Això permetrà a les persones transsexuals poder escollir ser identificades als documents oficials sota la categoria de "tercer sexe". La cort va demanar també al govern central que les inclogui a la categoria de classe econòmicament desfavorida perquè puguin accedir als programes de benestar social educatiu, de salut i de feina.

Per a la Lakshmi, però, encara queda un llarg camí a recórrer per aconseguir la plena acceptació social i eliminar de l'imaginari col·lectiu les pors, mites i supersticions sobre les hijres i altres col·lectius estigmatitzats a l'Índia.

ARMARIS PER OBRIR

Hi ha obres que, tot i que van ser escrites fa un segle, continuen sent actuals. Obres que presenten els dubtes i els interiors de la ment humana o, millor encara, de les vivències interiors de l'ésser humà. Fa un segle l'homosexualitat era totalment refusada però no per això deixava d'existir i es mantenia amagada, o com es diu ara, en l'armari. Però també es mantenia en "l'armari" la corrupció, el desig de poder, la mentida en les relacions i... tantes coses. Potser es podria dir "no hi ha res nou sota la capa del sol" com es va escriure set segles abans de la nostra era. Els humans som iguals tot i que hagi canviat la nostra aparença externa i el món que ens envolta sigui més tecnològic, però, en el fons, continuem tenint por a la relació lliure amb l'altre, continuem tenint por de veure la sexualitat com una manera d'expressar els sentiments, continuem tenint por de nosaltres mateixos.

Teatre Lliure

***Un enemic del poble*, de Henrik Ibsen. Versió lliure de Juan Mayorga i Miguel del Arco. Direcció Miguel del Arco. Sala Fabià Puigserver. Del 23 de gener al 16 de febrer de 2014.**

Som capaços de defensar les nostres conviccions fins a on calgui? O, pel contrari, vivim en una mentida per tal que els altres ens cataloguin com a "bones" persones? *Un enemic del poble* planteja el dilema entre el bé per a una societat o mantenir en l'engany aquest poble per tal de continuar traient uns beneficis econòmics. El protagonista d'aquest dilema perd la fama, l'honor, el dret a viure en el poble per tal de treure a la llum un fet que perjudica la salut dels usuaris d'un balneari, però, potser, el més significatiu és que treure a la llum aquest fet comporta una lluita interior per la defensa de les seves conviccions.

***L'encarregat*, de Harold Pinter. Direcció Xicu Masó. Espai Lliure. Del 20 de febrer al 16 de març de 2014.**

Una obra plena d'intriga i d'incògnites que provoca a l'espectador la màxima captació de la seva atenció, amb connexions amb el teatre de l'absurd relacionades amb les respostes copsadores i alhora encertades del personatge de l'indigent, com també de les actituds i de l'ús mesurat que en fa de les paraules el personatge que acull a l'indigent i que provoca així les rialles més innocents dels espectadors. Tot un encert contextualitzar l'obra en un àmbit geogràfic conegut i molt nostre com és la zona metropolitana i rodalies i una posada en escena molt simbòlica que acaba caracteritza i identifica les personalitats de cada personatge. La interpretació dels personatges pels actors és brillant!

***El caballero de Olmedo*, de Félix Lope de Vega. Direcció Lluís Pasqual. Cies La Kompanyia Lliure i Joven Compañía Nacional de Teatro Clásico. Sala Fabià Puigserver. Del 14 de març al 13 d'abril de 2014.**

Un clàssic posat en escena. Intrigues, malentesos, embolics de

capa i espasa amb una aposta clara per arribar al públic. Una posada en escena totalment austera pel que fa a decorats ens fa endinsar en el contingut de l'obra cercant el poder de la paraula més que no els afegits que pot donar el decorat. Un interès per l'obra que aconseguix la primera intervenció de Rosa Ma Sardà i que es manté fins al final.

TNC

***Ocells i llops*, de Josep Ma de Sagarra. Direcció de Lurdes Barba. Sala Petita. Del 19 de febrer al 6 d'abril de 2014.**

Una família benestant amb el protocol de les famílies acomodades que es reuneixen per prendre el te un dia a la setmana, la mare i els fills. Tot ha de ser perfecte. Cap membre de la família no pot ser causa d'escàndol, és impensable. Vet aquí que s'obrirà l'armari dels secrets i apareixeran els secrets innombrables: un fill homosexual, un altre "putero", una filla que acaba de provocar un avortament i, tot plegat, farà que el cor feble de la mare deixi de bategar.

Teatre Goya

***El nom*, de Matthieu Delaporte i Alexandre de la Patellière. Versió de Jordi Galceran. Direcció de Joel Joan. Del 19 d'octubre al 25 de novembre de 2013.**

El nom no fa la cosa... vaja, ho sembla, però segons quin nom! Aquest és el tema que serveix perquè en vagin apareixent de col·laterals: la visió que tinc realment de cadascun dels membres de la meua família i no la que faig veure en la convenció social, el que penso d'alguns temes... i, potser el que provoca més a l'espectador, la relació de parella amb una significativa diferència d'edat. Una obra que, sense deixar de riure, provoca una reflexió sobre alguns tòpics socials.

Caterina Albert **VS.** Marguerite Yourcenar

Totes dues pertanyen a la literatura en majúscula, avalades per la perspectiva del temps i per novel·les superbes, incontestables, per això tendeixo a imaginar-me-les com dues gegantes apersonades o com dos senadors romans. La masculinització no és només culpa de la meua herència patriarcal i heterosexista, sinó també de la imatge que d'elles mateixes van projectar, practicant el transvestisme literari: Caterina Albert i Paradís (1869-1966) va disfressar-se sota el pseudònim de Víctor Català, mentre que Marguerite Yourcenar (1903-1987) va saber construir protagonistes d'una masculinitat sòlida rere els quals amagar-se, com l'emperador Adrià o el Zenó de *L'oeuvre au noir*. Totes dues van sorprendre els seus contemporanis no escrivint pas tal com s'esperava d'elles, amb un estil suposadament femení, parcel·lat, reconeixible, dominable, literatura de gineceu. No: Víctor Català va gosar els seus drames rurals en la llengua més mascla dels modernistes, els temes més crus i els caires més vius –infanticides, concos i miserables de pagès–; Yourcenar va practicar una prosa gairebé misògina, menystenint els personatges femenins, mirant que en la seva prosa no es detectin indicis de res que es pugui detectar com a literatura de dona.

Per tot plegat, i malgrat que els personatges homosexuals apareguin amb valentia a les seves obres, la seva contribució a la causa gai –no pas a la literatura, innegable– és plena de clarobscur i ambigüitats en paraules, fets i omissions. Yourcenar va introduir el tema homosexual a la seva primera novel·la, *Alexis o el tractat de l'inútil combat* (1929). Entretant, pionera, Caterina Albert ja havia introduït la primera lesbiana en la literatura catalana, en el conte “Carnestoltes”, dins de Caires vius (1907). La marquesa d'Artigues hi apareix com un personatge sensacionalment complex que sobreix de les parets del conte, paralítica emocionalment i física, clàssica i feble, a punt de trencar-se per l'amor de la seva criada Glòria durant la nit de Carnestoltes, quan les màscares cauen. D'haver-la desenvolupat al llarg de tota una novel·la, seria una digna companya de la Mila de *Solitud*. L'autora ni jutja ni prejutja, però comprèn profundament. Caterina Albert, terratinent de l'Escala, era també experta en màscares, de manera que no sabrem gaire què hi va haver darrera aquella soltera discreta, envoltada d'amigues, sempre disposada a disfressar-se de cànida pagesa o d'escriptora de diumenge, i tot desmentit per la seva literatura. Yourcenar, en canvi, va dur una vida matrimonial amb la nord-americana Grace Fricks, però poc després de la seva mort va perdre el cap pel jove Jerry Wilson. Les vides i les literatures es toquen, però no sempre es barregen, i tant en l'una com en l'altra els seus textos i les seves biografies semblen aigua i oli.

Però dels escriptors no n'hem d'esperar que brandin banderes per guiar-nos, sinó torxes que ens il·luminin, i en aquest sentit tant Yourcenar com Víctor Català seran, em penso, fars incombustibles. I a més a més, comptat i debatut, la bona literatura acaba tenint repercussions ètiques. Perquè, ¿qui gosa ridiculitzar l'amor que sí, que gosa dir el seu nom, després d'haver llegit “Carnestoltes”? ¿O qui podrà negar la grandesa de la passió de l'emperador Adrià pel jove Antínoos, quan Yourcenar la va saber fixar amb la mateixa bellesa intemporal de les estàtues clàssiques?

NOVETATS LITERÀRIES

EL HIJO DEL DESCONOCIDO

Alan Hollinghurst

Ed. Anagrama

Han calgut una pila d'anys abans que Alan Hollinghurst ens lliurés una nova novel·la, i encara uns més per tal que Anagrama la traduís al castellà. Els qui vam quedar enlluernats amb la ja llunyana *La biblioteca de la piscina* i després vam seguir-li la pista fidelment amb *La estrella de la guarda*, *El hechizo* i *La línea de la belleza*, no enteníem el seu llarg silenci des de 2004, justament amb el reconeixement que va suposar-li el Booker Price.

Amb aquest temps, Hollinghurst s'ha anat consagrant com un dels millors novel·listes dins la tradició anglesa, sense haver de circumscriure's a la literatura gai. Amb menys sexe explícit i, per primer cop, amb algun personatge femení amb entitat, sembla que *El hijo del desconocido* encari un gir en la seva trajectòria. Publicada en anglès el 2011, se centra en els anys immediatament anteriors a la Primera Guerra Mundial i en la vida del jove poeta bisexual Cecil Balance, però també desplaçant-se progressivament cap als anys 60 i 70, per acabar al 2008, mitjançant el biògraf d'aquest poeta menor, autor d'una sola poesia cèlebre. Cambridge, la universitat i l'aristocràcia angleses, el present i el passat entrellaçats, explicant-se l'un a l'altre, la vida literària, el que es diu i el que s'amaga i el que s'intueix, els plecs psicològics dels personatges en la tradició de Forster i Henry James, la seva prosa elegant: encara és Hollinghurst.

SODOMITES CATALANS

Jaume Riera i Sans - Ed. Base

D'un historiador seriós com Jaume Riera i Sans, arxiver a l'Arxiu de la Corona d'Aragó, medievalista i autor de bons estudis sobre Eiximenis o els calls jueus catalans, podem celebrar que hagi centrat la seva mirada en casos històrics de sodomites catalans. El llibre, amb més voluntat de documentació històrica que de pamflet o denúncia, abasta des del segle XIII al XVIII, basant-se sobretot en actes de processos judicials. El subtítol, "Història i vida" és una declaració d'intencions contra el destí a què se'ls destinava, als autors del pecat nefand: l'oblit i la mort.

LESBIANARIUM

Carme Pollina - Los libros del sábado

Apareix ara en català el recull de contes que l'escriptora Carme Pollina s'havia autoeditat en castellà el 2010. En quatre anys, tanmateix, no han perdut vigència les premisses que guien el llibre: en situacions quotidianes de sexisme o homofòbia, sovint la millor manera de resoldre-les és amb molt d'humor, ironia o sarcasme. Les vint "històries esmolades de dones agudes", organitzades en cinc seccions, recorden i aprofiten situacions que a molts els recordarà un dejà-vu: les relacions amb la família, amb la feina, els malentesos, les incomprensions, les hostilitats...

EL INVITADO AMARGO

Vicente Molina Foix / Luis Cremades

Ed. Anagrama

Tant o més que a les històries d'amor, a les desamor els prova la dualitat de veus i la perspectiva temporal. Amb els anys es pot produir un diàleg enraonat sobre el fracàs, acomiadant per fi l'invitat amarg que fou la gelosia, enverinant la relació. Ho prova aquest llibre de fons autobiogràfic, escrit a quatre mans, narrant la relació que van tenir els dos escriptors, l'un conegut i l'altre a penes un adolescent, entre el 1981 i el 1983. De fons, el món literari amb les seves capelletes, un Madrid efervescent i en transició i un món gai construint-se i afirmant-se en la seva visibilitat.

Còmplices

Llibreria gai i lesbiana
Llibres, revistes i dvd's
en castellà, català i d'importació

C/Cervantes, 2
08002 BARCELONA
Telf: 93 - 412.72.83
www.libreriacomplices.com
complices@libreriacomplices.com

LLIBRERIA - CAFÈ

ANTINOVS

Especialitzada en temàtica LGBT

▪ Català
▪ Castellà
▪ Anglès
▪ Francès

Llibres, Còmics, Revistes, Dvd's, Fotografies, Complements, Regals...

C/ Josep Anselm Clavé 6, 08002 Barcelona - 93 301 90 70

www.antinouslibros.com • www.libreriaantinous.blogspot.com • libreriaantinous@yahoo.es • libreriaantinous@hotmail.com

PUBLICITAT LGTB, INCLUSIVA O OPORTUNISTA?

Calma. Que no s'espantin els anunciants d'aquesta revista! Volem aclarir que parlem de la creixent onada d'empreses de target generalista que cada cop més posen com a personatges principals de les seves campanyes a lesbianes, gais o transsexuals. Estem davant d'un procés de normalització del col·lectiu, d'una estratègia per captar aquest públic o per vendre'ns la moto?

Feia uns anys, veure a una parella homosexual en un spot de televisió, per exemple, era quelcom inusual i quasi sempre estava adreçat exclusivament a aquest target en concret, no apareixia en hores de màxima audiència o, si s'emetia en *'prime time'*, es ridiculitzava la ploma o qualsevol 'tòpic' que al públic generalista els pogués semblar divertit per riure; al contrari, ara no és tan poc freqüent veure personatges lèsbics, transsexuals, gais, o de qualsevol dels colors de la gran família *queer*, com a protagonistes de tanques publicitàries, espots, creativitats gràfiques a revistes o *banners* a internet amb un tractament similar i divers de com s'acostumen a mostrar les parelles, famílies o individus heterossexuals predominants al món de la publicitat. Es podria dir que hem entrat dintre d'allò que es considera 'políticament correcte', que no cal amagar i que pot ser compartit per qualsevol receptor o consumidor, tingui la identitat o orientació sexual que tingui. Però, a quin preu?

Complicitat o estratègia?

Tot i que encara ens queda molt camí per recórrer, a alguns països més que uns altres, les empreses són especialistes en identificar les tendències socials i saben que picar l'ullet al públic LGTB està més ben vist que anys enrere. Les empreses són conscients que som un col·lectiu cada cop més ben valorat malgrat els prejudicis morals de certs estaments de poder i d'alguns grups socials, i és per això que hem passat de ser un *target* concret a una opció vàlida per esdevenir el centre d'una campanya publicitària en un marc generalista, fora dels mitjans, espais o canals específicament adreçats a nosaltres. Ara bé, ho som perquè ens perceben com a un espectador més o perquè queda bé afegir una 'nota de color', com feia dècades ho era el fet d'incloure-hi les dones o la gent de color? Avui dia trobem estadístiques i llistats que analitzen la presència de personatges o referents LGTB dintre dels sectors i temàtiques més variades: número de esportistes d'èlit que surten de l'armari, personatges *queer* a sèries i programes de televisió, presència de polítics en òrgans de govern que fan visible la seva condició sexual, etc., però encara no hi ha cap observatori

o institució que s'hagi dedicat a comptabilitzar el nostre protagonisme al sector de la publicitat, ni al nostre país, ni enlloc... però temps al temps.

Bojos pels percentatges

Posem un exemple de les expectatives que genera la nostra inclusió com a protagonistes de les campanyes que s'emeten dintre dels canals generalistes. La Super Bowl, l'esdeveniment esportiu de periodicitat anual més rellevant (només superat pels campionats de futbol o els Jocs Olímpics, que es celebren cada 4 anys), és el partit final del campionat de la National Football League (NFL), el principal de tipus professional del futbol americà als Estats Units, i aconsegueix una audiència planetària de 115 milions d'espectadors, ja que es transmet a 180 països diferents. Els espots que s'emeten al descans entre les dues parts del joc arriben a telespectadors de totes les edats, races i sexes (encara que sigui predominant el gènere masculí i heterossexual) i les marques saben que necessiten impactar i guanyar-se la seva atenció. Coneixedores de les expectatives que genera aquesta petita finestra, la cadena de televisió que emet aquest esdeveniment ofereix als anunciants una tarifa mínima de 30 segons d'espots per la mòdica quantitat de 4 milions de dòlars. En l'edició d'enguany, celebrada el 2 de febrer, Coca Cola, l'empresa líder en begudes ensucrades amb gas, va col·lar un espot on apareixia una família formada per dos homes, fet que va generar aplaudiments entre moltes institucions LGTB... però també moltes crítiques, ja que l'empresa encara no s'havia pronunciat en contra (ni ho va fer després) de la llei anti-gai russa, tot i ser un dels principals patrocinadors dels Jocs Olímpics d'Hivern de Sotxi al març. Les xarxes socials com Twitter van bullir de comentaris a favor de que repetissin l'espots en terres de Putin, fet que mai no es va produir. Tant de bo un dia aquests esforços per situar-nos com a protagonistes de campanyes generalistes puguin arribar a ser normals a qualsevol indret del món, sense que haguem de qüestionar-nos si és fruit de l'oportunisme o d'una inclusió coherent i ben intencionada.

L'homosexualitat és un pecat mortal repudiat per l'església. No existeix ni un catòlic al món que accepti aquesta aberració.

Tothom sap que això va contra la naturalesa humana. Nostra única missió com a espècie és la de la reproducció.

I a sobre ara els deixen casar-se i adoptar !!!

Ens estem tornant tots bojos!!!

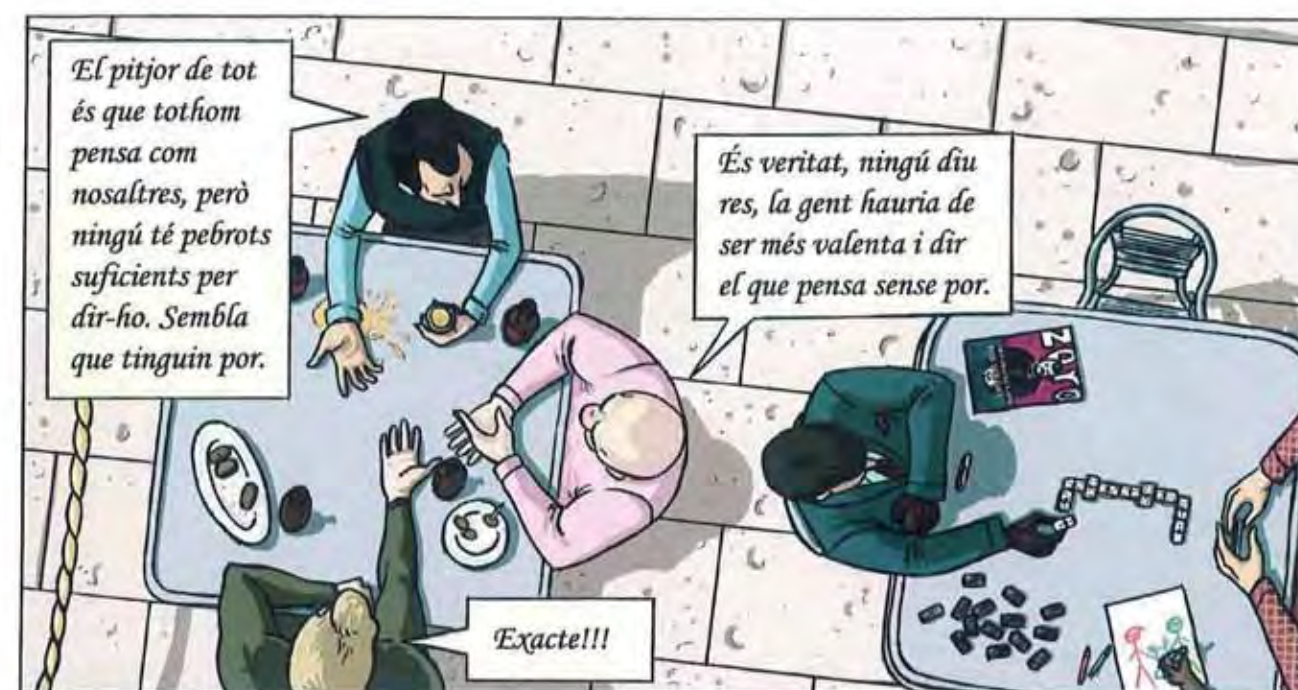
Com van a educar a un fill dos homes, o dues dones? Aquest nen necessita un pare i una mare, si no, ho educaran per què sigui homosexual com ells.

Jo segueixo pensant que són malalts. Ells es defensen dient que no és vici, que és amor...

Llavors per què s'obstinen a tocar-se en públic, davant de tothom?

El pitjor de tot és que tothom pensa com nosaltres, però ningú té pebrots suficients per dir-ho. Sembla que tinguin por.

És veritat, ningú diu res, la gent hauria de ser més valenta i dir el que pensa sense por.

Exacte!!!

TENIU RAÓ!

MOLTA GENT PENSA COM VOSALTRES...

... PER DESGRÀCIA.

HIPERVINCLE

berni_ldn@yahoo.com

Inicio la sessió del Messenger. Hi seràs avui, a punt per a la nostra cita diària? Estàs connectat, clico el teu nick. Segurament no és el teu nom real. Jo et diré mai el meu nom real? Es desplega la finestra i apareix la teva foto: sense samarreta, amb uns pantalons de xandall blau fosc abaixats fins al punt just per veure el principi del pèl púbic. I, amb la finestra, es desplega el món paral·lel en què vivim unes hores cada nit aquesta soledat compartida que, palla a palla, paraula a paraula, ja fa setmanes que dura. Al teu perfil de Bakala ja deies que tenies nòvia, no sé si em va donar especial morbo això, aquell dia anava massa calent per ser selectiu, només volia trobar algú que volgués fer cibersexe. I resulta que “la nòvia”, al cap d’uns dies, era “la dona” i, al cap de més dies, era “la mare” d’una filla, la teva, de 3 anys.

I, sense adornar-me’n, tu passes a ser la persona que veig més sovint aquests dies, i jo passo a ser el protagonista de la teva vida paral·lela, la que comença quan la teva dona i la teva filla se’n van a dormir, i que continua, encara que no ho vulguis, quan es desperten. Quan s’engeguen les webcams tot aquest món es difumina i ens quedem sols tu i jo. I mentre parlem intueixo que amb una mà furtiva t’estàs acariciant el paquet, fins que noto que fas el gest de treure-te-la i començar-te a masturbar. Et demano que abaixis la webcam per veure-te-la. Jo abaixo la meva...

Sóc el que desitges i el que detestes; sóc el que admires i el que et fa por; sóc un fantasma que tems que es faci real; sóc el que et creus que et pot fer feliç i el que et pot destruir; sóc tu: el que no t’atreveixes a ser; i sóc jo: el que mai no seràs.

De cop fas un comentari per accentuar la teva presumpta heterosexualitat, i llavors jo t’odio, de cop et sento infinitament lluny: tu, un tio hetero amb la seva família, la seva bona feina i una hipoteca a 30 anys; jo, un maricón a qui els nòvios li duren 4 dies, amb un contracte precari, de lloguer en un pis compartit i que s’intenta convèncer que pot ser feliç. Però no et puc odiar gaire estona seguida, perquè de cop sento una tendresa brutal per la impossibilitat en què

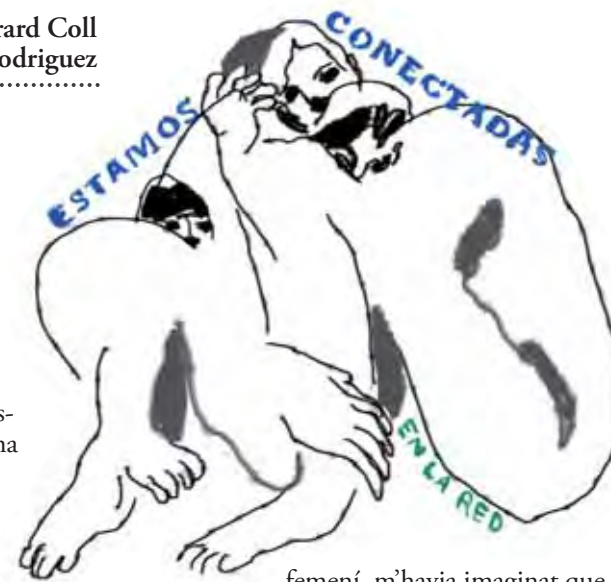
està atrapada la teva vida.

M’agrada dir-te que et vull veure en persona. M’imagino que quedem en un lloc tan abstracte i irreal com nosaltres, una àrea de servei de l’autopista, per exemple. Estem fent una cervesa, parlem d’absurditats mentre jo em pregunto si t’hauria d’agafar la mà i portar-te als lavabos; mentre tu et preguntes si ha estat un error traspasar la pantalla de l’ordinador i estar davant d’un tio real, que et desitja i que desitges: i si no hi ha marxa endarrere? Cada dia s’escapen entre les nostres converses sinceres mentides comparatides: t’he trobat a faltar aquest cap de setmana; he pensat molt en tu; avui he somiat que vivíem junts.

Fins quan durarà aquesta irrealitat tan palpable? Quan, algun dels dos, sense previ avís, es posarà damunt del nick de l’altre i, en comptes d’iniciar una nova conversa, eliminarà el seu contacte del Messenger? Quan trigarem a oblidar-nos d’aquesta relació absurda però que ha omplert una mica de sentit les nits en vetlla davant de l’ordinador?

noiabcn82@msn.com

Va ser en un xat en què per primer cop vaig atrevir-me a parlar en femení. Fins llavors havia pensat en

femení, m’havia imaginat que em parlaven en femení, però em semblava impossible que algun dia algú em pogués tractar com una noia. Des de llavors, per internet sempre em presento com una tia i punt, sense donar més explicacions. Mentre són històries només per xat no hi ha cap problema, si passem a la webcam, el tio s’estranya que no em vulgui treure la samarreta ni les calces, però dic que és per vergonya i ho compenso sent molt guarra amb el que dic, així el tio es posa a mil i deixa d’insistir que em tregui la roba.

L’amant cibernètic amb qui he anat més lluny es deia trancabcn78. He d’aclarir que el 78 es referia al seu any de naixement. Si no recordo malament, el seu nom real era Marc. El tio era filòleg i era de la ceba... era molt molt nacionalista. Fins al punt que a mitja sessió de cibersexe em rectificava si deia alguna castellanada. Per exemple, si li deia “estic a punt de córre’m”, ell em deia:

trancabcn78 vols dir ‘stic a punt d’escorre’m’, no? 😊

Aquesta obsessió seva em treia de polleguera, però ho compensava que era un tio molt creatiu sexualment. Per exemple, tenia la fantasia de cobrir el meu cos amb samfaina o de fer l’amor entre els arbusts de la Meridiana en plena operació sortida del Pont de la Puríssima. També tenia aquest punt anticlerical.

Va arribar un moment en què el tio

insistia tant a quedar que no vaig tenir més nassos de dir-li que era una noia “especial”. Ell em va dir que ja ho havia notat, que era especial, perquè cap altra noia havia accedit a la seva fantasia de vestir-se de pubilla guarrona al fer sexe cibernètic. Li vaig dir que aquest no era el tema, que tenia a veure amb el meu passat, amb coses que ell no sabia de mi. El tio va quedar parat, de cop es va emparanoiar. I com que jo no podia anar més enllà perquè estava supertallada, el tio anava fent les seves hipòtesis:

trancabcn78 q passa, q has stat a la presó? problemes amb drogues? 😞 has matat algú? no m diguis q has votat el PP???!!!!!!?

Al veure que es posava dramàtic li vaig dir:

noiabcn82 sóc 1 noia, pro vaig néixer en 1 cos masculí i ara l’estic canviant

El tio no responia. Per si havia quedat algun dubte, li vaig precisar:

noiabcn82 sóc noia transsexual

El tio senzillament es va desconnectar del Messenger. No diré que em deixés destrossada, però sí que em va afectar perquè feia molts mesos que estàvem connectats, fent cibersexe, explicant-nos les nostres vides... i, de cop, s’havia acabat. Suposo que li hauria pogut dir de bon principi que era transsexual, però llavors senzillament m’hauria deixat de parlar abans. Pensava que si anàvem parlant durant prou temps al final la nostra connexió estaria per damunt de la meva transsexualitat. Però el cas és que no.

El més sorprenent de tot és que ara fa unes setmanes el tio em va tornar a contactar. No em va explicar res de la seva desaparició sobtada, com un dia més vam començar a parlar de sexe. Fins que el tio em va dir que volia quedar amb mi. Em va deixar de pasta de moniato. Vaig pensar que amb tant de temps potser s’havia oblidat de la meva... especificitat. Però, i tant, que se’n recordava! El tio em va dir que al principi l’havia tallat molt, però que després li havia donat molt morbo, que s’havia matat a palles imaginant-s’ho però que el tallava portar-ho a la pràctica. Jo estava encantada, fins que em va preguntar pel preu.

noiabcn82 perdona??? q sigui trans no vol dir q sigui puta. follaré am tu pq m ve de gust... i gratis

El tio insistia a pagar. Jo estava flipant. El tio tenia ganes de follar amb una dona trans, però com a client. Em vaig sentir superhumiliada. Estava a punt de plorar de la ràbia. Però de cop, no sé com, els meus dits van clicar “500 euros”. El tio va dir que d’acord. I jo vaig pensar, què coi, jo follaria amb ell de franc. Si a més em paga la depilació làser, millor que millor.

mardefons@vilaweb.cat

Potser tot va ser un malentès absurd. Potser en alguna de les llargues converses en el xat, quan deies “tinc moltes ganes de follar-te”, un lapsus o una lleu dislèxia et traïa: tu el que en realitat volies dir era “tinc moltes ganes de follar-te”. O potser vaig ser jo, tonta de mi, que vaig confondre la “a” per la “o”. Segui com

sigui, és un fet que no hem follat i que totes les promeses s’han esfumat entre els milions d’absurditats que són molt fàcils de dir al ciberespai, però que desapareixen a l’apagar l’ordinador.

Sense saber per què els teus correus electrònics es van anar espaiant, cada cop es tornaven més escadussers. Les teves paraules sonaven més buides, i les teves respostes més sordes. Cada vegada era més difícil coincidir per fer un skype. De fet, et sentia més lluny quan parlàvem que durant les esperes cada vegada més llargues. El que sí que et puc retreure és que va ser un gest massa banal per part teva tallar amb un correu electrònic tan prosaic. Vaig arribar a dubtar si podia ser la mateixa persona la que teclejava al xat en les nostres interminables converses que la que va prémer amb pressa i sense cura les tecles que em deien que s’havia acabat i que la deixés en pau.

En un darrer tribut a allò viscut, et vaig anar a buscar a l’aeroport. Vaig pensar que era veritat que t’havies comprat el bitllet per venir-me a conèixer en persona. Tenia l’esperança que no l’haguessis anul·lat. I no em vaig poder, o més ben dit, no em vaig voler resistir d’imaginar una continuació, o si més no un final, que estigués a l’alçada del que havíem compartit. Evidentment no vas aparèixer, ni em vas besar entre llàgrimes mentre em pregaves que et perdonés. Ni jo et vaig poder dir que estava disposada a oblidar-ho tot però que havies estat una capulla de campionat. Em vaig quedar hores mirant com arribava gent a l’aeroport. Gent cansada, alegre, indiferent, amb *jet lag*, amb regals, amb maletes perdudes... fins que vaig entendre que ja havia trobat el que havia anat a buscar: una escena prou absurda i humiliant que m’ajudés a segellar el final de la nostra relació.

Després de setmanes de navegar entre la perplexitat i la ràbia he naufragat en aquesta illa acollidora que és la malenconia. I aquí estic, entre les restes de mil naufragis que se superposen i es confonen. Amb la matèria prima de mil silencis i mil preguntes, construeixo explicacions que donin resposta als perquè i em treguin aquesta sensació d’insuportable lleugeresa.

bdx@gmail.com

Encara no em sé explicar el que acabo de fer. És cert que alguna vegada m’havia passat pel cap, quan estava molt agobiat, però em generava tanta angouxa la mera idea de portar-ho a terme, que sempre m’acabava fent enrere. Però de cop m’he sentit com... com posseït, envaït per una força que m’excitava i m’atemoria en la mateixa mesura, que m’esfereïa i m’embriagava de plaer. M’acabo de suïcidar: he matat les meves vides virtuals.

Ja portava ben bé quatre anys enganxat a internet, al principi era un simple joc, una manera de conèixer gent o simplement de trobar morbo per fer-me alguna palla. Mica en mica, però, la connexió de la virtualitat amb la realitat física es va anar desfent, difuminant: per què havia de quedar amb la gent dels contactes si sempre era infinitament decebedor? Per què fol·lar amb una persona en carn i ossos, quan em satisfien més els vídeos del pornotube o em donava més morbo exhibir-me a través de la webcam?

De seguida vaig començar a escindir les parts del meu desig en nicks diferents que tenia en perfils de diverses webs. Era una espècie d’exploració que m’obria a parts de mi: podia ser, a la vegada, un esclau complaent de 25 anys, una lesbiana romàntica, un pare de família que es connectava furtivament a les nits, un punk fetitxista que li perdia ensumar una bona aixella, una noia trans que esperava el moment precís per explicar al seu ligue la seva “especificitat”, un noi bisexual a qui li molava embolicar-se amb parelles “heteros” (especialment si eren de dretes), i un tímid nen de 14 anys a qui agradaven madurets. En Navokov s’hauria escandalitzat de les barbaritats que podia arribar a dir aquest *lolito* quan perdia la seva vaginal vergonya.

La meua esquizofrènica vida virtual em saciava completament. A la feina, no podia deixar de mirar el correu electrònic i les pàgines de contactes. Comptava les hores

que faltaven per arribar a casa, tancar-me a l’habitació, i fer-me la primera palla mentre rellegia els missatges que havia rebut. Després d’escórrer-me, ja més relaxat, entrava a xats, on em podia passar fins ben bé les quatre de la matinada sense necessitat ni de sopar: m’alimentava de les vides alienes i de les que m’inventava per la meua múltiple personalitat.

El divendres passat un col·lega em va convèncer per anar a una discoteca, feia potser tres anys que no trepitjava un local d’ambient. Vaig intentar ofegar la meua desorientació amb un cubata darrera l’altre però no funcionava: m’angoixava no poder-me protegir darrera un nick; em desesperava estar condemnat al meu cos, a la meua edat, a la meua expressió. A la vida física no servia per res la meua capacitat de reinventar-me. No sabia moure’m en aquell joc de mirades, d’absurdes converses temptatives i de fotre mà en *cuartos* foscos. El món físic em semblava més irreal que el virtual i, definitivament, menys estimulante.

Segurament va ser aquell moment en què es va produir un canvi. No podia continuar refugiant-me en el món virtual. Em vaig adonar que les diferents parts del meu desig fragmentat havien cobrat vida pròpia: eren sangoneres, paràsits que em xuclaven l’energia per viure les seves pròpies vides: els meus nicks s’havien escindit de mi i em tiranitzaven, m’esclavitzaven, m’ofegaven. I per això els he matat.

Ara, però, el meu dubte és si sabré sobreviure en el món físic. És només una part de mi la que hi pot viure, una part que no és necessàriament més real que les virtuals que acabo d’assassinar.

M’aixeco de l’ordinador. Vaig al lavabo. Em col·loco davant del mirall. Em despullo. La meua roba va caient sobre les rajoles humides. Observo amb estranyesa el meu cos, la meua pell, la meua carn. Rastrejo entre les fantasies virtuals el que em sembla recordar que he viscut realment. Palpo el meu cos mentre intento reconstruir una versió habitable de mi mateix.

Premi Lambda 2013 Fotografia

autor: Joan Ferrando

Amb tot el Cor

BRS
BARCELONA RAINBOW SINGERS

facebook.com/barcelonarainbowsingers
coral.brs@panteresgrogues.cat

20 panteres grogues BARCELONA

ORÍGENS I HISTÒRIA DEL MOVIMENT HOMOSEXUAL ALS PAÏSOS CATALANS

Antecedents

Un etòleg especialitzat en l’estudi dels primats ha afirmat que “L’homosexualitat és un fenomen cultural adquirit per l’home, de la conquesta d’una forma nova, alternativa, de sexualitat, i, per tant, lluny de ser una patologia, penso que es tracta d’un enriquiment que ha estat possible gràcies a això tan fonamental que distingeix l’home de la resta dels animals: la cultura” (Jordi Sabaté i Pi: “Panorama”, gener 1994). Tanmateix, sembla que hi ha casos de conductes homosexuals en gairebé tots els mamífers i en alguns altres animals. Per tant, podem dir que l’homosexualitat és una conducta del tot natural, no contradiu la natura. Penso que, en certa manera, podríem dir que l’homosexualitat deslliga una part dels humans de la biologia que els aboca a copular amb l’altre sexe.

El desig és universal entre els humans, que naixem sexuals, no heterosexuals o homosexuals. Naixem amb la capacitat de poder respondre positivament davant un estímul eròtic o sexual vingui de la pròpia persona (resposta autosexual), d’una del mateix sexe (resposta homosexual) o d’una del sexe oposat (resposta heterosexual). La nostra cultura judeo-cristiana o occidental és, per motius principalment religiosos, sexofòbica. El sexe ha estat vist com una cosa en certa manera perillosa i que només pot dirigir-se cap a la reproducció, i la funció de la sexualitat cal que sigui reproductora. Sortosament, avui dia ja s’han separat sexualitat i reproducció, almenys en el món ideològicament més avançat. Encara hi ha però, en l’àmbit de la sexualitat, una ideologia dominant els elements característics de la qual són el sexisme, el masclisme i l’heterosexisme. És sexista, perquè divideix els éssers humans segons el seu sexe biològic en homes i dones i adscriu a cadascun uns papers o patrons socials i sexuals oposats, que són els originadors del sexisme. El segon element —el masclisme— és una conseqüència del primer: feta aquella distribució de papers, els atribuïts a l’home són superiors als atribuïts a la dona. El tercer element consisteix a que tot allò que no sigui una conducta heterosexual és considerat anormal, antinatural i, per tant, queda situat al marge, marginat de la societat. Aquesta ideologia dominant té uns aparells per transmetre-la: la família tradicional, patriarcal i monògama, cèl·lula de la formació social; l’escola, l’església, l’exèrcit i els mitjans de comunicació, que han anat perpetuant una generalitzada homofòbia.

Des de l’Edicte de Milà (317), de l’emperador romà, Constantí I, l’església cristina emparada pel poder civil, deixà d’ésser perseguida i començà la seva repressió i persecució del paganisme, i la seva influència al costat del poder va anar augmentant

il·limitadament. A l’edat mitjana tota Europa era cristiana i tot allò que era delicte també era un pecat —i el que era pecat també era un delicte—. L’Església interpreta l’episodi bíblic de Sodoma com un fet de caràcter sexual, homosexual. És aleshores quan neixen els termes “sodomia” i “sodomític”, per castigar el gaudi sexual obtingut per la via posterior (sigui amb persones del mateix sexe, de l’altre sexe, o amb animals). L’Estat dominava els cossos i l’Església les ments, i amb la poderosa arma de l’excomunió, i més tard de la institució de la Inquisició, assolí un enorme poder, moltes vegades fins i tot pel damunt del civil. A partir de la Revolució Francesa les coses començaren a canviar i en el Codi Penal de Napoleó ja foren excloses matèries de caràcter religiós-moral i tot el que fes tuf d’església. A partir d’aleshores, els senyors de la sotana negra foren substituïts pels de la bata blanca, que iniciaren tot un reguitzell de teories (morfològiques, endocrines, genètiques, neurològiques, etc.) i és quan comença la psicologització i la psiquiatriització de la conducta homosexual, per tal d’explicar el que era considerat com una desviació o aberració de la norma heterosexual. És en aquesta època quan neixen les identitats, les maneres de ser. Abans es punien unes activitats o conductes sexuals; després unes maneres de ser, de sentir-se. És el 1886 quan l’escriptor i patriota hongarès d’origen austríac, Karl Maria Kertbeny (en realitat es cognomenava Benkert), va inventar la paraula “homosexualitat” per definir una manera de ser. Cal tenir en compte que hem d’esperar al 1990 per tal que la Organització Mundial de la Salut (OMS) exclouí l’homosexualitat de la “Classificació Estadística Internacional de Malalties i altres Problemes de Salut” publicat al DSM-III-R (“Manual Diagnòstic i Estadístic dels Trastorns Mentals”).

Com he dit més amunt, les primeres disposicions legals contra la conducta homosexual apareixen poc després de l’Edicte de Milà, però l’Església cristiana ja ho havia iniciat poc abans. Així, el concili d’Elvira (Iliberis), entre el 300 i el 324, al seu cànon 71, excomunica les pràctiques homosexuals privant de la comunió els que les practiquen, encara que estiguin en perill de mort; i el d’Ancire (actual Ankara), del 314, se’ls exclou de rebre els sagraments. La primera llei de caràcter secular va ser dictada, el 342, pels emperadors Constantí II i Constant I, castigant aquelles pràctiques amb greus penes. Valentinià II, el 390, va modificar la *Lex Julia*, d’August, contra els adúlter, i va castigar aquelles pràctiques amb la cremació en viu. Teodosi II, al seu Codi (435/38), va ordenar que els convictes d’aquelles pràctiques fossin cremats en públic; i Justinia I, atiat pels bisbes, va confirmar les anteriors disposicions en la Novel·la 77 (538) i en la 144 (544), en el seu famós Codi i en les

Institucions, per tal de salvar l’Imperi —així ho creia— d’un destí similar al de Sodoma. A la Hispània visigòtica, Alaric II (506) va manar que els condemnats per aquestes pràctiques sodomítiques també fossin cremats a la foguera i la *Lex Visigothorum o Liber Judiciorum* (642/649), una llei del rei Ègica, manava castrar-los i que, seguidament, fossin lliurats als bisbes per tal que els empresonessin o fessin penitència, i si fossin casats el vincle matrimonial quedava dissolt. El rei Recesvint, disposà que tot home, llec o eclesiàstic, que fos condemnat pel pecat sodomític, fos castrat i excomunicat; i al Concili de Toledo (693) hom condemnà els eclesiàstics sodomítics a la degradació i els llecs amb l’excomunió, de decalvació, la castració i el desterrament perpetu, després de rebre 100 assots a l’esquena.

Catalunya

Al que avui és el Principat de Catalunya, des del període comtal es va aplicar el *Liber Judiciorum* fins el 1252, quan va començar a regir el dret comú, amb una gran influència del dret romà. Les “Ordinacions” de l’Orde Hospitaler, de 1204 disposaven que els sodomites fossin expulsats de l’ordre “sense misericòrdia”. Els “*Costums de Tortosa*” (s. XIII) estableien que els enxampats en pràctiques sodomítiques podien ésser detinguts per qualsevol persona, no podien fer testament i se’ls tallava el coll. Les “Constitucions i altres drets de Catalunya” inclouen una pragmàtica de Felip I, a les corts de Montsó, del 1585, sobre els procediments de la Inquisició, per tal que els inquisidors del Sant Ofici tinguessin competència per jutjar els delictes de sodomia, conjuntament amb els jutges ordinaris, que les sentències fossin executades per la jurisdicció civil i els condemnats fossin cremats a la foguera i no enviats a galeres, com fins aleshores havia fet la Inquisició, perquè hom considerava que allò era un càstig molt lleu. Als Països Catalans els dos processos per sodomia més importants van ésser, el 1311, el del comte d’Empúries, Ponç V, i el de Pere Lluís Galceran de Borja i de Castre-Pinós, marquès de Navarrés i darrer mestre de l’orde de Montesa, germà consanguini de sant Francesc de Borja, el 1572. Amb la promulgació del primer Codi Penal de l’Estat espanyol, el 1822, molt influenciat pel Codi Penal francès del 1810, va desaparèixer tota referència a la sodomia o a les pràctiques sexuals entre homes, a excepció dels codis militars de l’Exèrcit i la Marina, refosos després en un de sol.

Aquesta actitud es va mantenir en les reformes posteriors del Codi Penal de 1848, 1850 i 1870. Tanmateix, en la reforma del 1928, en plena dictadura del general Primo de Ribera, va reparèixer com a delicte la *comisión de actos contrarios al pudor con personas del mismo sexo*, i en el delicte d’abusos deshonestos s’estableix una pena de presó més greu (el doble) si es feia amb persones del mateix sexe. En proclamar-se la II República, el Codi Penal va tornar a ésser reformat, el 1932, i aquestes figures delictives i aquestes discriminacions van ésser suprimides, cosa que es mantingué en les reformes de 1944 i 1963. La conducta homosexual, però, es castigava per l’article 431 del Codi Penal, que deia, *el que de cualquier modo ofendiere el pudor o las buenas costumbres con hechos de grave escándalo o trascendencia incurrirá...*, perquè els jutges i magistrats consideraven que qualsevol acte d’homosexualitat ja constituïa, per si mateix, un escàndol públic. Aquest delicte va desaparèixer del Codi el 1988.

També, el Codi de Justícia Militar, de 1945, castigava amb les penes de sis mesos i un dia a sis anys de presó militar i la separació del servei, entre els delictes *contra el honor militar, al militar que cometa actos deshonestos con individuos del mismo sexo*. Aquest delicte va desaparèixer en la reforma del 1986. L’anomenada “Doctrina de la Defensa Social”, molt acceptada en els països de règims totalitaris, afirma que existeixen conductes que sense estar tipificades com a delictes, tanmateix denoten una perillositat per a la societat i es poden considerar predelictives. Per emparar la societat d’aquest perill i corregir els individus que les realitzessin, l’Estat espanyol, el 1933, va promulgar la “Llei de Taüls i Malfactors”, que va ésser modificada pel règim franquista el 1954, en el sentit d’incloure-hi que els homosexuals podrien ésser declarats en estat perillós i sotmesos a mesures de seguretat. El 1970, aquesta llei fou suprimida i substituïda per la famosa *Ley de Peligrosidad y Rehabilitación Social*, que va imposar una sèrie d’absurdes “mesures de seguretat” per a la “rehabilitació” dels homosexuals, o sigui, per curar-los, per fer-los heterosexuals, “normals”. A tal efecte es van crear uns tribunals especials, amb uns jutges especials. Les mesures de seguretat, per reformar els homosexuals i per a llur compliment successiu, foren dues: 1a) Internament (de 6 mesos a 5 anys) en un establiment de reeducació. Se’n van crear dos, un a Huelva i l’altre a Badajoz. Un per als homosexuals de naixement o passius i l’altre per als que ho eren per vici o actius. Així ho entenia la psiquiatria franquista, gràcies als estudis del valencià Dr. Juan José López Ibor, principalment; 2a) Prohibició (també de 6 mesos a 5 anys) de residir en el lloc o territori que decideixi el jutge o de visitar certs llocs o establiments públics, i estar sotmès a la vigilància de delegats. I com es convertien en “normals” els homosexuals tancats en aquells establiments? Doncs molt senzill: mitjançant teràpies aversives (descàrregues elèctriques, vomitius, etc.), el treball manual (com als camps de concentració nazis, on a l’entrada sempre hi havia un gran cartell que deia “El treball us fa lliures”), a base de fer parquets, cordes o sogues per a la Marina i pilotes de futbol. Increïble!!! Gràcies a les pressions i manifestacions del Moviment Gai, els homosexuals en van ésser exclosos per Llei de 26 de desembre de 1978, publicada al BOE de l’11 de gener de 1979.

La importància que el tema de l’homosexualitat tenia per al règim franquista queda manifestada també en les Memòries anuals de la fiscalia del Tribunal Suprem, principalment en el període que ocupava aquest càrrec un altre valencià, Fernando Herrero Tejedor. En la del 1970, per exemple, deia el fiscal: *también como anunciábamos en Memorias anteriores, continúa en línea ascendente el homosexualismo ¿Hasta dónde va a llegar esto?[...] el problema es grave; el uso de drogas, la libertad sexual que, como proclama y bandera, esgrime hoy la juventud [...] las relaciones prematrimoniales; el bisexualismo híbrido marcusiano [sic]; la filosofía existencial; la haraganería y el cinismo en definitiva, han conducido a esta nueva juventud, de una fase extrema de contención sexual a la plena expansión sin limitaciones ni frenos morales. Consecuencia de ello, el cansancio, el hastío, el nihilismo sexual y, por contrapunto, la inversión sexual, como novedad primero, y como vicio después*. Insisteix el fiscal Herrero Tejedor, a la Memoria del 1972: *El homosexualismo es, también, una*

manifestación de conductas delictivas o peligrosas [...] señalamos su constante aumento, su relación frecuente con el problema de las drogas y las campañas, también frecuentes, para justificar el fenómeno, no solo desde el punto de vista médico, sino desde el punto de vista de la moral social, lo que se inserta en la peligrosa línea de erosión constante de las costumbres y valores, que nuestra sociedad está experimentando. A la Memoria del 1974, el fiscal s’aventura a marcar les causes que conduïxen a una conducta *tan peligrosa socialmente y tan nefasta para la salvación eterna* [...], *no se trata de un brote de delincuencia, sino que la homosexualidad es algo endémico que, si una acción enérgica por vía de represión, ejercitada por esta Fiscalía, había hecho retroceder a unos límites discretos en cuanto a su extensión y a su exterioridad, desde hace unos tres años, una serie de circunstancias, a las que somos ajenos, han hecho adquirir una virulencia y una difusión escandalosa. Si, la homosexualidad masculina –la femenina existe también, pero es más difícil de detectar– constituye una auténtica plaga, que reviste un carácter peligrosísimo. Evidentemente, la sodomía, bien por inclinación –los menos de los casos–, bien por vicio, provoca la repulsa, pero practicada entre mayores y dentro de la intimidad acampa extramuros del Derecho Penal; será una grave desviación o aberración sexual, más pertenece al ámbito del pecado...* El discurs moralitzador del fiscal és molt més llarg i, per a ell, el jovent d’aquella època està *corrompido y acanallado*. Per acabar i veure una mica la mentalitat d’aquella època en relació a l’homosexualitat, a la Memoria del 1975, mesos abans de la mort del dictador, deia el fiscal: *prescindiendo de los casos excepcionales de hermafroditismo, en su doble vertiente de hermafroditismo verdadero y del llamado “síndrome de feminización testicular”, los supuestos más frecuentes que se dan son: primero, la homosexualidad entre adultos, recíprocamente consentida, es decir, lo que se llama “pareja homosexual”; segundo, la homosexualidad con niños, que evidencia una grave peligrosidad social, sobre todo por lo que tiene de intromisión en la esfera de la libertad sexual ajena y por el riesgo que para una adecuada identificación sexual de los niños afectados puedan tales actos tener; tercero, la homosexualidad femenina, que los exámenes médicos legales efectuados en determinados expedientes han comprobado guarda conexión con ciertos aspectos de frigidez femenina; cuarto, homosexualidad de hombres casados, con las consecuencias tan graves para la vida familiar y social derivadas de la bisexualidad; quinto, la “pandilla homosexual”, con sus dos típicas manifestaciones de agrupación colectiva de homosexuales, en expresión de ruptura con la norma social y su protesta frente a lo que ellos entienden como una injusticia social que les afecta; y la pandilla homosexual de delincuentes que mantienen relaciones sexuales entre ellos e incluso con ciertos rasgos de jerarquía sexual; y sexto, la homosexualidad lucrativa, que guarda conexión con la prostitución masculina...*

Com hom pot veure, el tema de l’homosexualitat preocupava molt al règim del dictador i en aquella època, ésser homosexual era viure en una constant agonia de por, de mala consciència, d’auto-odi, d’intranquil·litat i d’angoixa insuperable, que moltes vegades portava al suïcidi. Un homosexual, a més d’ésser un perillós social per a l’Estat i un corruptor de menors per definició, era un malalt mental afectat d’una aberració sexual i d’una desviació de l’ “instint” per a la ciència, el pitjor dels pecadors, afectat d’un pecat contra-natura que clama el cel, per a l’església, i l’escòria més rebutjada de la societat, per a la majoria de la

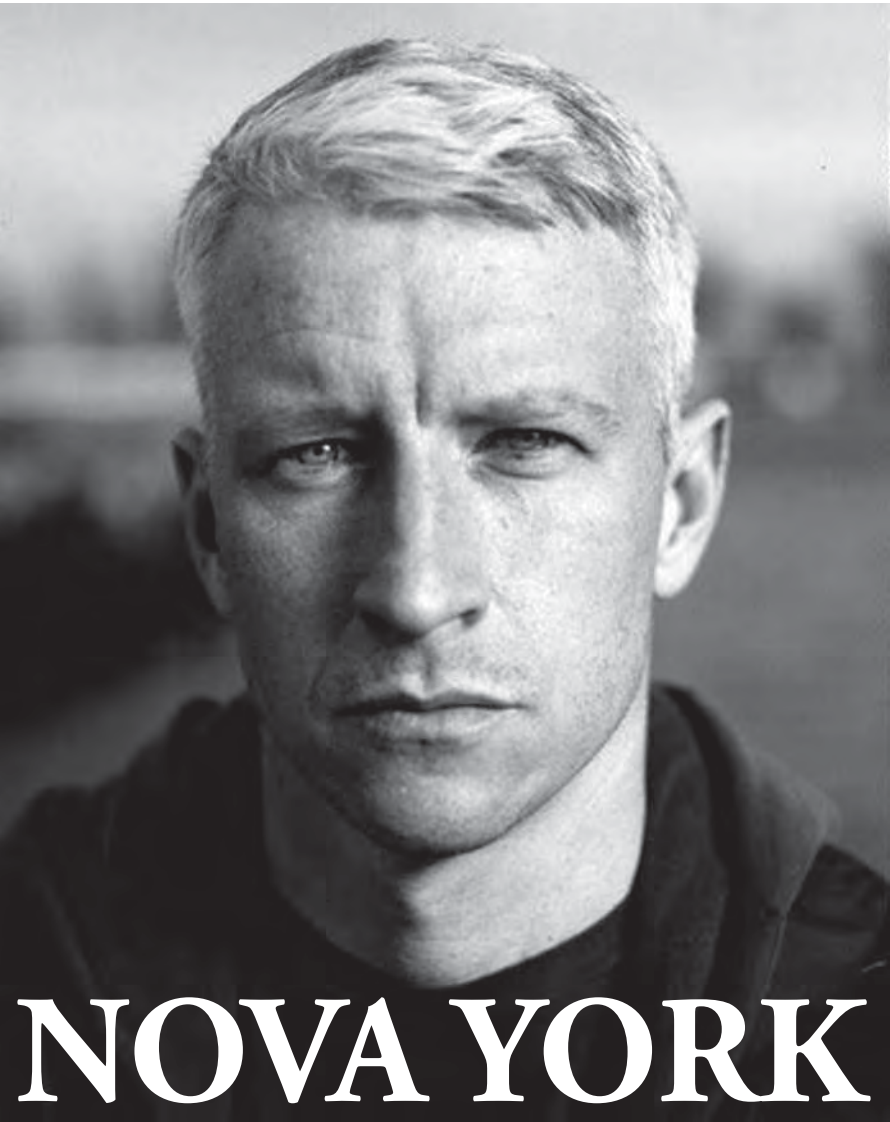
gent, fins a tal punt que hi havia mares que deien que preferien un fill mongòlic o criminal o assassí que un fill marieta o un doneta, que havia abdicat de la seva condició de mascle.

Reacció

Establerta la identitat homosexual i amb una presa de consciència assumida com a tal per part de molts homosexuals –homes i dones– es van començar a produir una sèrie de reaccions en relació a aquelles teories “científiques” que intentaven explicar el “fenomen” de l’homosexualitat, i també com a reacció enfront de les disposicions penals d’alguns països que tipificaven aquella conducta. Com a conseqüència, va néixer el discurs homosexual, emès pels propis interessats, des d’un punt de vista general o comú (Kertbeny), literari (Walt Whitman, Oscar Wilde, John Addington Symonds, Margaret Sanger, etc.), científic (Magnus Hirschfeld, Karl Heinrich Ulrichs) i també polític (Edward Carpenter).

Tres han estat les fases d’un moviment per a l’alliberament gai. La primera, fase “uranista”, perquè denominava els homosexuals uranistes, va començar a Alemanya, el 1897, amb la Creació del “Comitè Científic i Humanitari” per Magnus Hirschfeld. Un dels seus primers objectius era l’abolició de l’article 175 del Codi Penal alemany (cosa que no fou aconseguida fins el 1969) i interessar els propis homosexuals en la lluita a favor de llurs drets. Posteriorment, ja en els anys 20, van aparèixer dues organitzacions més, l’“Associació d’Amistat Alemanya” i la “Comunitat dels Especials”. La influència del moviment alemany s’estengué a Àustria, Suïssa, el Regne Unit, els Països Baixos, a França, Estats Units, etc. (a l’Estat espanyol, res). Amb l’adveniment de Hitler les coses van canviar. El 1933, un considerable grup de joves hitlerians van entrar a la seu del Comitè Científic i davant la seva seu van organitzar una gran foguera i van cremar tota la biblioteca i la documentació. Magnus Hirschfeld va haver d’exiliar-se a Niça. Entre 1933 i 1935 el moviment fou exterminat i un gran nombre d’homosexuals foren enviats als camps d’extermini nazis. Tanmateix, després del nazisme va sorgir una segona fase del moviment homosexual, denominada “fase homòfila”, més aviat reformista i conservadora, configurada per diversos grups i publicacions com el *Club Littéraire et Scientifique des Pays Latins (CLESPALA)*, amb la seva revista *Arcadie*, a França, *Der Kreis*, a Suïssa, el *Cultur en Ontspannings Centrum*, als Països Baixos, la International Homosexual World Organisation, a Dinamarca; i als Estats Units, malgrat les pressions del mccarthisme i del FBI, van existir la *Mattachine Society*, amb la revista *One*, i les *Daughters of Bilitis*. La tercera fase, amb el nom “gai”, revolucionària, del moviment anomenat Moviment Gai, com hom pot veure, no sorgí del no res. S’inicià al *Village* de Nova York arran d’una batuda de la policia a un bar gai anomenat *Stonewall Inn*, el 28 de juny de 1969. És el dia que els gais, homes i dones, de tot el món, celebren l’anomenat *Gay Pride Day* (Dia de l’Orgull Gai). Aquesta revolta s’estengué ràpidament al Canadà, Puerto Rico, Regne Unit, Austràlia, i per tota l’Europa Occidental, passant poc més tard a la resta de països del món occidental i, finalment a Àsia i Àfrica.

Columna TV

TÉ UN PRÍncep BLAU, I ÉS GAI

Res m’agrada més que descobrir-vos nous personatges del món de la televisió. Avui us en porto un, que no només és una de les cares més conegudes als EUA i al món de la cadena CNN, sinó que també és fill de la dissenyadora Gloria Vanderbilt. Em refereixo a l’atractiu Anderson Cooper: el gendre que tota mare voldria tenir. Anderson Cooper prové d’una de les famílies més riques i ben posicionades de Nova York, els Vanderbilt. Va estudiar a la Universitat de Yale, va ser becari a la CIA i ha treballat en diferents canals de televisió, entre ells l’ABC i la CNN, com a corresponsal en llocs de conflicte. Va tenir el seu propi talk show, *Anderson Live*, i actualment com a *anchor* (presentador) al magazine informatiu *Anderson Cooper 360º*. Després d’anys de rumors, Cooper va sortir de l’armari en directe el juliol de 2012. Des d’aleshores han aparegut moltes notícies relacionades amb la seva vida privada: sobre el seu *fiancé*, Ben Maisani, propietari del bar gai *Atlas Social Club* a Chelsea i aficionat a recórrer el Central Park; o sobre casa seva, una antiga estació de bombers al Greenwich Village comprada per 4,3 milions de \$ i reconvertida en un loft de somni. A Anderson Cooper li va costar sortir de l’armari però, un cop es va decidir, se li ha de reconèixer que ha treballat molt per visibilitzar el fet homosexual als Estats Units: ha conduït debats sobre adolescència i homosexualitat i ha posat contra les cordes a alguns ultraconservadors detractors del matrimoni homosexual. Anderson Cooper ens ha fet veure que es pot ser de la *high society* i estar compromès socialment, que es pot cobrir el conflicte a Ruanda i entrevistar Lady Gaga, i que el cabell canós pot ser molt, però molt i molt sexi.

EL CENTRE DE DOCUMENTACIÓ ARMAND DE FLUVIÀ PREPARA LA SEVA DIGITALITZACIÓ

El centre de documentació Armand de Fluvià del Casal Lambda està treballant per oferir el seu amplíssim catàleg de forma digital, fet que comportarà una major difusió del seu fons, ala vegada que obre vies de futures col·laboracions amb el Consorci de Biblioteques Universitàries de Catalunya.

Actualment el Centre de Documentació, el més important de l'Estat en temàtica LGTB i referent a nivell internacional, compta amb més de 8.000 títols, entre llibres, audiovisuals i hemeroteca. A més a més, és dipositari de fons importants com ara de diferents personalitats com: Jennifer Quiles, Armand de Fluvià, Antoni Mirabet i Jordi Petit.

El carnet d'usuari/a del centre (25 €/any) dóna dret al servei de préstec per poder tenir fins a 3 documents (pel·lícules i/o DVD) un màxim de 15 dies prorrogables.

L'horari del Centre de Documentació és de dilluns a divendres, de 17h a 20:30h. Excepte dimarts i festius. La seva gestió compta amb un responsable i 4 voluntaris que atenen les peticions d'investigadors d'arreu del món a més a més del servei de préstec.

EL FESTIGAILESBIÀ ES POSA EN MARXA

El Festigaiablesbià ja té dates per aquest any 2014. Serà diumenge, 2 de novembre al teatre del Centre Cívic de la Sedeta, emplaçament on ara es celebra el ball mensual, al número 321 del carrer Sicília de Barcelona. Els responsables de l'esdeveniment que enguany arriba a la 23a edició ja estan treballant en la seva organització i avancen que hi haurà moltes sorpreses i convidats força especials.

El Festigaiàlesbià prepara una prèvia per al ball de setembre del casal Lambda, que tindrà lloc diumenge, 21 de setembre a la Sedeta.

L'ASSEMBLA DE SOCIS I SÒCIES APROVA LA GESTIÓ DE LA COMISSIÓ PERMANENT

L'assemblea anual de socis i sòcies del Casal Lambda, celebrada el passat mes de maig, va aprovar per ampla majoria la gestió de la Comissió Permanent que va presentar el pressupost 2014, en un any econòmicament complicat pel descens dels ingressos. Els socis i sòcies que vulguin consultar els acords de l'assemblea ho poden fer al servei d'administració i gerència de l'entitat.

@CasalLambda, EL NOU PERFIL A TWITTER

El Casal Lambda ha estrenat fa poques setmanes perfil propi a la xarxa social twitter. Pots fer un follow a @Casa-Lambda. Així, l'entitat amplia la seva presència a les xarxes socials, on ja hi era present a facebook, amb la seva pàgina oficial www.facebook.com/pages/CASA-LAMBDA/169600001128?ref=hl i també amb els seus grups: Casal Lambda, Grup de Muntanya, FestigaiLesbià i Pasión por Eurovisión.

A més a més pots seguir la música que sona a cada ball del Casal a Spotify, a l'àlbum "BALL DEL CASAL LAMBDA – clàssics i música chochi".

LA JORNADA DE FORMACIÓ DEL CASAL DÓNA PAS AL CICLE “TU POTS FER-HI MOLT”

El passat mes de febrer, el Casal Lambda va recuperar la Jornada de Formació de l'entitat, que feia un parell d'anys que no s'organitzava. La jornada adreçada al conjunt de persones voluntàries que treballen en el teixit associatiu LGTB va comptar amb més d'un centenar de participants que van debatre i reflexionar sobre els reptes de l'activisme LGTB.

La jornada va comptar amb la implicació d'altres associacions del col·lectiu LGTB d'arreu de Catalunya i de l'Estat espanyol. Per donar continuïtat al debat obert durant aquesta jornada, el Casal Lambda ha programat el cicle "Tu pots fer-hi molt" on cada mes fins el febrer de l'any vinent s'aniran programant col·loquis i debats d'interès per al voluntariat del Casal i del conjunt del col·lectiu LGTB. El calendari del cicle es pot consultar mensualment a l'agenda de l'entitat.

PROPERES SORTIDES DEL GRUP DE MUNTANYA

En diumenge:

6 de juliol AIGUAMOLLS DE L'EMPORDÀ

28 de setembre CAMÍ DE RONDA DE BEGUR

26 d'octubre RIPOLLÈS

16 de novembre MATAGALLS-MONTSERRAT III

21 de desembre CASTELL DE BURIAC

Sortides llargues:

Sant Joan: 21-24 de juny VALL D'ARAN

Sortida d'agost: 3-10 d'agost REFUGIS DEL TORB (de Núria al Canigó)

Pont del Pilar: 11-13 d'octubre RUTA DEL CISTER

Pont de la Constitució: 6-8 de desembre **MONTSANT**

ANDREAS KRIEGER

“És difícil dir si jo seria Heidi avui, però em podria haver decidit pel meu compte. Em van fer fora del meu gènere”.

Andreas Krieger va protagonitzar el documental “Dopatge, fàbrica deampions”, sobre el dopatge d’esportistes a l’antiga República Democràtica Alemanya. La seva història comença quan Andreas encara era una dona amb el nom de Heidi Krieger.

Heidi era una noia alta i forta, que amb 13 anys va començar a competir en la disciplina de llançament de pes. Les autoritats esportives alemanyes van veure en ella un gran potencial i la van incorporar al programa de desenvolupament d’atletes del país. Quan Heidi va complir 16 anys, li van començar a subministrar, sense el seu coneixement i de manera sistemàtica, esteroides anabolitzants i hormones masculines, per tal d’obtenir millors resultats esportius.

Dos anys després d’aquesta ingesta massiva, Heidi Krieger ja tenia la veu greu i estava desenvolupant una musculatura més aviat masculina. Mesurava 1,87 cm i pesava més de 100 kg. La jove atleta es va proclamar campiona europea de la categoria júnior en les especialitats de llançament de pes i disc. Finalment, Kreiger va aconseguir la medalla d’or en el Campionat Europeu d’Atletisme de Stuttgart de 1986. Més tard, amb tan sols 24 anys i amb un cos transformat pels anabolitzants i les hormones, Heidi Krieger es va retirar de la competició per problemes de salut.

L’any 1997, Heidi va decidir fer-se una cirurgia de reassignació sexual i canviar el seu nom per Andreas, acceptant que els esteroides l’havien deixat amb tots els trets d’un home. “Em sentia molt estrany. No m’agradaven els homes ni jo a ells. M’agradaven les dones però no em considerava lesbiana”, resumeix Kreiger. Un company de treball transsexual el va convèncer de fer el pas definitiu. Encara que no va ser l’únic factor, la ingesta massiva d’hormones masculines va inclinar la balança de la seva sexualitat.

Però Kreiger no fou un cas aïllat, ja que molts esportistes de l’època van ser sistemàticament dopats amb esteroides anabòlics. Krieger va ser un més dels milers de joves atletes

lesionats per un pla de govern d’Alemanya Oriental per dominar els esports olímpics a través de la química. En la majoria dels casos se’ls va dir que les píndoles i els tirs eren vitamines i suplementes naturals. L’any 2000, Krieger juntament amb 200 ex-esportistes, víctimes del dopatge d’Estat, van portar a judici a l’exministre d’Esports de la RDA, Manfred Ewald, i al metge cap, Manfred Höppner, acusant-los de seriosos problemes de salut. Van ser condemnats com a còmplices dels danys corporals intencionals d’atletes, però mai van trepitjar la presó.

Actualment, Andreas Krieger és comentarista televisiu i està feliçment casat amb l’antiga nedadora d’elit d’Alemanya Oriental Katrin Krause-Krieger, qui també va ser víctima de dopatge per part d’entrenadors oficials. La seva dona explica en primera persona que davant dels canvis en el seu cos, no entenia el que li passava i que, quan preguntava als entrenadors, li deien que era una esquizofrènia.

Andreas Krieger es considera un home feliç, sense oblidar els fets que el van portar on és ara: “Segueixo dient que van matar Heidi. És difícil dir si jo seria Heidi avui o no, però em podria haver decidit pel meu compte. Em van fer fora del meu gènere”.

Krieger segueix interessat en els grans esdeveniments esportius, però els mira amb un ull crític: “Quan veig aquestes competicions, m’al·lucina el poc que han canviat les coses en el món de l’esport”. Krieger encara no ha aconseguit que li treguin el seu rècord al campionat de 1986, però no es rendeix davant la hipocrisia dels funcionaris de l’esport: “Han canviat les substàncies però continua havent-hi dopatge. L’èxit encara pesa més que la moral”.

Per això Andreas ha acabat per deslliurar-se de la seva medalla, una medalla que li havia costat la salut guanyar-la, però de la qual se sentia tremendament avergonyit. Aquesta medalla va servir d’inspiració per crear la “Medalla Heidi Krieger” que s’atorga anualment als esportistes o personalitats alemanyes que es distingeixen en la lluita contra el dopatge.

LA PROVA DEL VIH UN BON COSTUM!

NO ESPERIS A TENIR SÍMPTOMES PER FER-TE LA PROVA. EL DIAGNÒSTIC PRECOÇ DEL VIH ÉS MOLT IMPORTANT, TANT PER GARANTIR LA TEVA SALUT COM PER FRENAR L'EXPANSIÓ DEL VIRUS. FES-TE LA PROVA AMB REGULARITAT.

DEMANA CITA AL:
933 182 056
BCN CHECKPOINT: COMTE BORRELL 164-166, 08015 BARCELONA

- SERVEI ANÒNIM, GRATUÏT I CONFIDENCIAL
- PROVES RÀPIDES
- HORARI ININTERROMPUT (DE DILLUNS A DIVENDRES D'11 A 20H)

bcn checkpoint
VIH·SIDA · ITS · SEXUALITAT · HOMES · SALUT
bcncheckpoint.com

SEUUEIX-NOS A:
Facebook.com/BCNCheckpoint

IDEA ORIGINAL: DENSOA, MÀGICA / FOTOGRAFIA: JAGUERRA/STOCK/ALAMY / MATEU / ALAMY / ALAMY / ALAMY / ALAMY

GRUPO
ARENA

www.arenadisco.com